

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ

ΧΛΟΡΑΚΑΣ

Ιούνιος 2010, έκδοση 19η

ISSN 1986-2709

Τυπoις, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περί τα γεγονότα και ζητήματα, Κυριάκος Ταπακούδης
Ιστοσελίδα: www.chlorakas-periodiko.com - Email: k.tapakoudes@cytanet.com.cy - tel.99435899

Δρ ΑΛΕΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ – Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, Ο ΑΛΕΚΟΣ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ

Γεννήθηκε στη Χλώρακα στις 8 του Ιούνη του 1926.

Πατέρας του ήταν ο δάσκαλος Γεώργιος Ιωάννου και μητέρα του η Άννα Παναγή. Από παιδί αγαπούσε τα γράμματα και ήταν πολύ επιμελής μαθητής. Κατά τη διάρκεια της ημέρας

βοηθούσε τη μητέρα του στις δουλειές του χωραφιού και τις νύκτες μελετούσε στο φως μιας λάμπας πετρελαίου. Οι φίλοι που μεγάλωσαν μαζί του, τον θυμούνται που προσπαθούσε να γιατρέψει λαβωμένα πουλιά. Η αγάπη του για την Ιατρική, άρχισε από ωρίς να τον συνεπαίρνει. Φοίτησε στο δημοτικό σχολείο της Χλώρακας και αργότερα στο Ελληνικό Γυμνάσιο Πάφου. Όταν τέλειωσε το σχολείο, δούλεψε για ένα χρόνο στην Chartered Bank στην Πάφο, όπου διακρίθηκε για την ευσυνειδησία του. Ωστόσο, η μεγάλη του αγάπη για την Ιατρική, τον έσπρωξε να πάρει το πλοίο για να φοιτήσει στην Ιατρική σχολή στην Αθήνα με τις ευχές των γονέων του. Έτσι, σπούδασε στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών την Ιατρική επιστήμη. Όταν πήρε το πτυχίο του, ακολούθησε την ειδικότητα της Παθολογίας στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Αθηνών. Για την Παθολογία, συχνά έλεγε ότι είναι η βασίλισσα της Ιατρικής. Από αυτήν εκπορεύονται οι άλλες ειδικότητες, διότι από τη σωστή διάγνωση ξεκινά η σωστή θεραπεία.

Το 1954 επέστρεψε στην Πάφο, όπου παντρεύτηκε την Κατερίνα Σωτηριάδη. Απέκτησαν δύο παιδιά, τον Άδωνη και την Αντωνία. Από τότε άρχισε να ασκεί το επάγγελμα του στο ιατρείο του, στην οδό Παλλάδος αρ.13, στην Πάφο.

Το ιατρείο αυτό, για τα σαρανταδύο επόμενα χρόνια, έγινε το καταφύγιο, η ελπίδα, το θεραπευτήριο χιλιάδων αρρώστων. Γέμιζε από το πρωί με πολύ κόσμο. Τις νύκτες πολλές φορές των ξυπνούσαν για να θεραπεύσει ασθενείς στο ιατρείο ή στα σπίτια τους. Έσωσε πολλές ζωές, μικρών και μεγάλων ασθενών.

Για τον ίδιο, η Ιατρική ήταν λειτούργημα. Αγαπούσε τον Άνθρωπο, χωρίς να νοιάζεται για το χρηματικό κέρδος και την κοινωνική επίδειξη. Από τους περισσότερους ασθενείς του δεν ζητούσε καν χρηματική αμοιβή, γιατί πονούσε τη φτώχεια και τις δυσκολίες του καθενός. Για την επιστήμη του ενημερωνόταν συνεχώς για τις νέες εξελίξεις και μελετούσε πολύ, για να είναι πάντα σε θέση να προσφέρει το καλύτερο στους ασθενείς του, σε οποιαδήποτε ώρα της μέρας και της νύκτας. Ήταν Άνθρωπος βαθιά καλλιεργημένος, με γενικές γνώσεις και πλούσια βιβλιοθήκη. Από το ιατρείο του πέρασαν πολλές γενιές Παφίων, γιάτρευε μεγάλους και παιδιά, Έλληνες και ξένους, πλούσιους και φτωχούς. Στις δύσκολες

στιγμές της πατρίδας μας, στην αγγλική κατοχή, στον αγώνα της ΕΟΚΑ, στην ανταρσία των Τούρκων το 1963 και στην τουρκική εισβολή το 1974, προσέφερε τις Ιατρικές του υπηρεσίες στο στρατό και όπου αλλού τον ζητούσαν.

Ο γιατρός ο Αλέκος, όπως όλοι τον ήξεραν, ήταν πολύ αγαπητός στην κοινωνία της Πάφου και δραστήριο μέλος της. Διετέλεσε πρόεδρος της Σχολικής Εφορείας Πάφου και ιδρυτικό μέλος του Ροταριανού Ομίλου Πάφου και για χρόνια πρόεδρος της. Εργάστηκε σαν δημοτικός γιατρός του Δήμου Πάφου ως το τέλος της ζωής του. Ήταν αυτός που δημιούργησε και οργάνωσε την Υγειονομική Υπηρεσία του Δήμου Πάφου. Δεν θέλησε να πολιτευτεί, γιατί θεωρούσε ότι ο κόσμος της Πάφου και η οικογένειά του, τον χρειάζονταν όλες τις ώρες και τις μέρες του.

Ασκούσε δραστήρια την Ιατρική, μέχρι την ημέρα που ο καρκίνος τον κτύπησε, τον Ιανουάριο του 1996. Αντιστάθηκε αξιοπρεπώς στην επάρατη νόσο ως τις 3 του Ιούνη, ημέρα του Αγ. Πνεύματος, που μας έφυγε. Τάφηκε στη γενέτειρά του Χλώρακα, όπως ο ίδιος είχε ζητήσει.

Οι Παφίτες τον θυμούνται με αγάπη και σεβασμό, γιατί πολλές γενιές δέκτηκαν Ιατρική και ανθρώπινη φροντίδα από τα χέρια και την καρδιά του. Το καλύτερο Μνημόσυνο, είναι τα καλά λόγια που λέει γι'αυτόν ο απλός κόσμος και οι θύμησές τους για τις θεραπείες και την ευεργετική βοήθεια που προσέφερε απλόχερα σε όλους.

Ήταν ο γιατρός ο Αλέκος της Πάφου. Ας αποτελέσει για τους νεότερους ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση, σαν επιστήμονας, σαν Άνθρωπος και σαν οικογενειάρχης. Πάφος 14/3/2010

Αντωνία Ιωάννου – Κυριάκου (θυγατέρα του Δρ. Αλέκου)
Χειρούργος Οδοντίατρος Τηλ.99453801 – 26935585
Παλλάδος 13, Πάφος Τ.Κ.8046

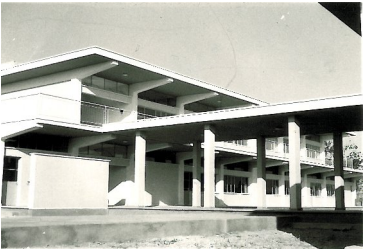
Περί ονομαστών ανθρώπων, φιλοσόφων, και άλλων περιφανών προσώπων.

Τότε οι πόλεις χάνονται, όταν δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τους καλούς από τους κακούς (Αντισθένης).

Οι καλοί άνθρωποι όταν υπάρχουν είναι λίγοι, τόσο ώστε όταν αυτό συμβαίνει να είναι σπάνιο γεγονός. Ο αρχαίος Διογένης έψαχνε μια ολόκληρη ζωή μήπως και έβρει κάποιον αυτού του είδους, ώσπου δεν άντεξε, τους έκανε πέρα και έκανε παρέα

με σκύλους. Γι' αυτό ονομάστηκε κυνικός από το κύων (σκύλος) και η φιλοσοφία του κυνική.

Ένας άνθρωπος με καλό χαρακτήρα αναγνωρίζεται, γιατί έχει καλή θέληση και δεν ενοχλείται, ούτε θυμώνει με τους άλλους. Για τον Μάστρε Στάθιο κάποιιοι λένε ότι ήταν απλώς ένας καλός άνθρωπος.

Άλλοι ισχυρίζονται ότι ήταν υπέρ του δέοντος καλός, το σίγουρο ήταν ότι απ όλη την κοινωνία, ποτέ κανείς δεν είπε λόγο κακό για αυτόν, παρά μόνο λόγο καλό. Πάσκιζε να κάνει τον κόσμο καλύτερο, αν και ήξερε ότι ήταν αδύνατο. Ήταν άνθρωπος αξιοπρεπής, αμερόληπτος, προσιτός, με πολλή καλοσύνη, και μισούσε τη διαφθορά και την αδικία...

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΣΤΑΘΚΙΑΣ ή μάστρε Στάθιος.

Έχαιρε του σεβασμού όλων μικρών και μεγάλων, ήταν δε, πολύ ευαίσθητος στα κοινωνικά ζητήματα. Ήταν πάντα μπροστάρης, και από τους πρώτους σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες της κοινότητας του

αλλά και της πατρίδας του. Ήταν μια από τις σπάνιες προσωπικότητες της Χλώρακας, που ίσως στον τελευταίο αιώνα που πέρασε να ήταν μόνο αυτός, και άλλος ένας που να είχαν χαρίσματα ηγετικά, που με τον τρόπο τους και την καλοσύνη τους, είχαν όλο τον κόσμο να τους συμβουλευέται και να τους ακολουθεί. Ήταν αυτός από την αριστερά παράταξη, ήταν και ο Παπακώστας από την δεξιά, μαζί αυτοί οι δύο οδήγησαν τον λαό της Χλώρακας μέσα από δύσκολες καταστάσεις, κοίταζαν πρώτα τον άνθρωπο και ύστερα το κόμμα. Τους ενθυμούμαστε όλοι πάντα να συνομιλούν αναμεταξύ τους, και να συναποφασίζουν, αλλά και να συμπορεύονται με τρόπο

ώστε πρώτα να είναι το κοινό καλό του συνόλου, και ύστερα το δικό τους. Ήταν φυσικοί ηγέτες, και έτσι έχουν μείνει καταγεγραμμένοι στην ιστορία.

Ο Ευστάθιος Χριστοδούλου γεννήθηκε στις 14/11/1926 και έζησε για 79 χρόνια, μέχρι τις 20/10/2005. Το 1948 παντρεύτηκε την Μαγδαληνή, μια καλοσυνάτη

γυναίκα και απέκτησαν οκτώ παιδιά. Τον Ευθύβολο, τον Ανδρέα, την Ολυμπιάδα, την Άννα, τον Χριστόδουλο, την Μαρία, τον Νίκο και τον Ηρόδοτο. Από μικρός ησχολήθει με την γεωργία, αργότερα δε, ως βοηθός, έμαθε την τέχνη του οικοδόμου κοντά στον ξακουστό Λαππία, γρήγορα δε, κατέληξε ο ίδιος να γίνει μεγαλοεργολάβος. Ήσαν την εποχή εκείνη δύσκολα τα πράγματα, η φτώχεια ήταν μεγάλη, και στη δουλειά υπήρχε μεγάλη κρίση. Παρ όλα αυτά, ο Μάστρε Στάθιος συγκαταλεγόταν μέσα στους σπουδαιότερους εργολάβους της Πάφου, που ήσαν αυτοί, ο Αντωνος από την Χλώρακα, και ο Ζόππος από τη Γεροσκήπου. Όλοι οι σημερινοί οικοδόμοι και εργολάβοι από την Χλώρακα, μαθήτευσαν κοντά του, και από αυτόν έμαθαν την τέχνη. Ήσαν αυτοί ο Χρίστος Πέτρου, ο Κλεόβουλος Γεωργίου, ο Ανδρέας Παπαλλάς, ο Αγαθόκλης Γεωργίου, ο Φίλιππος Φωτίου, ο Κωνσταντής Μωυσσέως, ο Ανδρέας Λοχίας, ο Κώστας Αδάμου, ο Κακής Αντωνίου, ακόμα και άλλοι πολλοί.

Σε όλη του τη ζωή ήταν ανεμιγμένος με τα κοινά, διετέλεσε δέ, για πολλά χρόνια μέλος της Χωρητικής Αρχής και του Κοινοτικού Συμβουλίου, καθώς και της ΣΠΕ Χλώρακας. Αλλά πανω απ όλα και κύρια, διατέλεσε για 37 ολόκληρα χρόνια, από το 1952 μέχρι το 1989, τόσο όσο άντεχε η υγεία του, Γραμματέας των Λαϊκών Οργανώσεων. Σαν εργολάβος της Πάφου έκτισε αρκετές κατοικίες, έκτισε σχολεία και γυμνάσια, έκτισε και το παλιό γήπεδο της Χλώρακας όταν ο ΑΚΡΙΤΑΣ αγωνιζόταν στο Αγροτικό και στη συνέχεια στη δύναμη της ΚΟΠ. Στην ανοικοδόμηση του γηπέδου είχε για επιστάτη τον Αντώνη Αχιλλέως Βλόκκο. Όλοι οι χωριανοί ενθυμούνται με νοσταλγία τις ημέρες τις παλιές, όπου έξω από το δημοτικό σχολείο, καθόταν σε μια καρέκλα πίσω από ένα τραπέζακι όποτε γίνοντο εκλογές, με ένα μαντήλι ζωσμένο στο κεφάλι, και να σημειώνει τον κάθε ψηφοφόρο που πήγαινε να ψηφίσει, με τρόπο ευγενικό, και ύστερα πριν ανοίξουν οι κάλπες, πάντα να λέει τα ποσοστά ψήφων της δεξιάς και της αριστεράς, χωρίς καμία φορά να πέφτει έξω. Όλο τον ενθυμούνται κάθε Κυριακή να κάθεται στο σωματείο της ΠΕΚ και του ΔΗΣΥ, να πουλά την εφημερίδα Χαραυγή εθελοντικά, και όλοι, αριστεροί και δεξιοί, να την αγοράζουν, να κατορθώνει να πουλά 100 φύλλα την κάθε φορά, ποσοστό πολύ μεγάλο για τον καιρό εκείνο. Ήταν ο Μάστρε Στάθιος από τους πρώτους Χλωρακιώτες που εργάστηκε εθελοντικά με κόσπτο, σφήνα και βαρκά για την διάνοιξη δρόμων στη Χλώρακα, δίνοντας έτσι το παράδειγμα να τον ακολουθήσουν κι άλλοι. Όλος ο δρόμος στην Χ' Φιλίππου στο παλιό Σκαλί, διενόιχθη από ανθρώπους Χλωρακιώτες που δούλεψαν δωρεάν και εθελοντικά. Ήταν άνθρωποι πρωτοπόροι που πρόσφεραν πολλά, που τους αξίζει μνήμη και τιμή, είναι γι αυτόν τον λόγο, που εγώ, ο Κυριάκος Ταπακούδης, γράφω γι αυτούς, ώστε να μην ξεχαστούν, ώστε κάποιιοι κάποτε να ενθυμηθούν, και να αποδώσουν τις δέουσες τιμές που τους αξίζουν.

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Προφητείες Παΐσιου: «Ο Θεός δεν θα επιτρέψει να γίνει κακό, αλλά θα γίνουν όμως πράματα και θάματα που δεν θα εξηγούνται με τη λογική. Πρώτα θα παιδεύσει ο Θεός τους μεγάλους εχθρούς της Ορθοδοξίας που είναι ο Ισλαμισμός και ο Καθολικισμός. Αυτοί που αμείλικτα χτυπούν την Ορθοδοξία, θα εκλείψουν. Ακόμα και αυτοί που κατέστρεψαν τον Βυζαντινό Πολιτισμό δεν είναι οι Τούρκοι που τον κατέστρεψαν, είναι οι σταυροφόροι, οι Ευρωπαίοι, οι καθολικοί που ενίσχυσαν τους Τούρκους για να καταστρέψουν το Βυζάντιο. Τους απογόνους τους, λοιπόν, θα τους μαζέψει ο Θεός εκεί μέσα και θα σφαγούν εκεί. Εσείς είστε νεότεροι και θα το δείτε, αφού θα είστε εν τη ζωή. Τώρα θα γίνει η Μεγάλη Σύρραξη, ο Αρμαγεδών. Αυτό που τώρα ξεκίνησε στα Βαλκάνια δεν θα σταματήσει. Εκείνος που θα το εμποδίζει να απλωθεί είναι η διαιρεμένη ρώσικη ηγεσία η οποία πλευρίζει τους Αμερικανούς. Όμως ο ρωσικός λαός θα τους ρίξει και οι χριστιανικοί λαοί των Βαλκανίων θα προελάσουν. Οι Ρώσοι θέλουν τώρα να βγουν στη Μεσόγειο. Αυτό θα είναι το ελατήριο. Όμως δεν θα είναι αυτή η πραγματική αλήθεια. Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός τους προσκαλεί ως όργανα Του. Κατεβαίνοντας αυτοί θα σβήσουν και θα αφανίσουν την τούρκικη λαίλαπα μέσα σε μια εβδομάδα. Κι όταν κατέβουν οι φίλοι της Τουρκίας (οι απόγονοι δηλαδή των σταυροφόρων) το ΝΑΤΟ, για να τη σώσουν, τότε εκεί θα γίνει, η μεγάλη Σύρραξη και θα σφαγούν. Η Κύπρος θα δεχτεί ράπισμα από τους Τούρκους (εισβολή 1974), αλλά θα είναι προσωρινό. Η Τουρκία θα σβήσει, αλλά δεν θα υπάρχει ούτε μια σελίδα στην παγκόσμια ιστορία που να φέρνει στη μνήμη ότι υπήρξε αυτή η καταραμένη φυλή».

Στου Χαροκόπου τα στενά, το γνωστό τραγούδι του Ζαγοραίου. Ήταν μια νύχτα παγωμένη του Γενάρη του 1931, ένα σπίτι στην οδό Χαροκόπου ήταν σκοτεινό. Πίσω από τους τοίχους του διαπραττόταν ένας βιασμός. Ο Δημήτρης Αθανασόπουλος, βίαζε παρά φύσει τη σύζυγό του Φούλα. Ήταν ένας γυναικός με ελαστικότητα συνειδήσης, είχε αγανακτήσει με τη γυναίκα του που του αρνιόταν κάτι, που άλλες του έδιναν πρόθυμα, όπως και αυτή η ίδια μητέρα της συζύγου του και πεθερά του. Ήταν η τελευταία φορά που θα επιδιόταν σε σεξουαλική πράξη. Την επομένη θα ήταν νεκρός. Η Φούλα Αθανασοπούλου, πανέμορφη και δροσερή στα 25 της, είχε παντρευτεί τον Αθανασόπουλο απογοητεύοντας στρατιές θαυμαστών. Ο Αθανασόπουλος διατηρούσε σχέση με τη μητέρα της Άρτεμη Κάστρου, μια ακόλαστη και άνευ φραγμών 45 χρονη γυναίκα, η οποία δεν δίστασε να παντρέψει την κόρη της με τον εραστή της. Εκείνη τη νύχτα ο Αθανασόπουλος ήταν σε έξαλλη κατάσταση. Κακοποίησε βάνουσα τη Φούλα, η οποία κατόρθωσε να του ξεφύγει και να ζητήσει βοήθεια από τη μητέρα της. Οσο πούτανα και να ήταν η μάνα της, δεν έπαυε να είναι μάνα, και σαν αντίκρισε την μεγάλη κακοποίηση που υπέστη η κόρη της, δεν δίστασε να αποφασίσει. Η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει... αποφάσισε την εκτέλεση του Αθανασόπουλου. Δεν είπε τίποτα στην κόρη της. Συνεννοήθηκε με τον 18χρονο Δημήτρη Μοσκιό, ανιψιό της, ερωτοχτυπημένο με την όμορφη Φούλα, και διανοητικά ασταθή. Ίσως να τον έπεισε λέγοντάς του πως μετά το φονικό, η Φούλα θα ήταν ελεύθερη για εκείνον να τη διεκδικήσει. Σημασία έχει πως ό,τι του είπε, τον έπεισε. Φρόντισε να τον μεθύσει με ούζο και ο Δημήτρης Μοσκιός απείχε ελάχιστα από το να γίνει δολοφόνος... 5 Γενάρη 1931. Στο σπίτι του Χαροκόπου ο Αθανασόπουλος κοιμάται. Ο Μοσκιός τον πυροβολεί και τον σκοτώνει. Η

Φούλα παρακολουθεί, χωρίς να συμμετέχει, αλλά και χωρίς να παρεμποδίζει το έγκλημα. Με παρότρυνση της Κάστρου και με τη βοήθεια της 38χρονης Γιαννούλας Μπέλλου, υπηρέτριας του σπιτιού, βάζουν φωτιά στο πτώμα του Αθανασόπουλου. Ο καπνός και η έντονη μυρωδιά, όμως, τις αναγκάζουν να σταματήσουν. Το πτώμα τεμαχίζεται, γίνεται πακέτα και παραδίδεται στον Σπύρο Μαγουλόπουλο, θαυμαστή επίσης της Φούλας για να το ξεφορτωθεί. Αυτός τα δίνει στον παραγωγέα Γιώργο Κορναράκη, με την εντολή να τα πετάξει στο ρέμα του Ιλισσού. Έτσι και έγινε... Για κακή τους τύχη, τα μακάβρια δέματα σκαλώνουν στις όχθες του ποταμού, όπου τα ανακαλύπτει διερχόμενος διαβάτης. Ειδοποιείται η αστυνομία. Η αποκάλυψη των ενόχων αποκαλύπτεται, συλλαμβάνονται, δικάζονται, καταδικάζονται.

Μεταφυσικά. Μια φορά ήταν ένας καπετάνιος που ήταν μόνος στη ζωή του. Γυρνώντας μια μέρα από τη θάλασσα και καθώς καθόταν σε ένα παγκάκι και κοίταζε απέναντι την θέα ενός νεκροταφείου, βλέπει μια κοπέλα. Την είδε που κρύνε, καθώς ήταν καταχέιμνω, πήγε κοντά της και της έδωσε την ζακέτα που φορούσε. Γνωριστήκανε, κουβεντιάσανε, με τα πολλά ερωτεύτηκανε. Από εκείνη την ημέρα ο καπετάνιος συνεννοήθηκε με την κοπέλα ότι σαν επέστρεφε από τα καράβια θα ξανασυναντιόντουσαν στο ίδιο παγκάκι. Ωσπου ήρθε εκείνη η μέρα, η κοπέλα δεν ήρθε στο ραντεβού τους. Ο καπετάνιος φοβήθηκε μην επαθε κάτι, έψαξε να την βρεί, μαθαίνει που μένει και πηγαίνει να τη δει. Μόλις έφτασε εκεί του άνοιξε μια γριούλα και τον ρώτησε τί συμβαίνει. Της εξήγησε ότι έψαχνε την κοπέλα του και τότε η γριά του απάντησε "Η κόρη μου παλικάρι μου έχει πεθάνει εδώ και 5 χρόνια κι είναι θαμμένη στο νεκροταφείο του χωριού μας". Τρελαμένος ο άντρας πάει στο νεκροταφείο και όντως βρίσκει τον τάφο της κοπέλας του και πάνω από αυτόν ... την ζακέτα του!

Το έθιμο του Κατακλυσμού. Πολλά από τα έθιμα του Κυπριακού λαού, είναι κληρονομιά και συνέχεια από τις πανάρχαιες λατρευτικές του δοξασίες. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά, που δεν υπάρχει σε άλλο μέρος του Ελληνισμού, παρά μόνο στην Κύπρο, είναι το έθιμο του Κατακλυσμού, που έχει τις πρώτες ρίζες του στη λατρεία της Πάφιας Αφροδίτης. Ο θρύλος λέει ότι κάθε Άνοιξη κατέφθαναν στην Κύπρο απ όλα τα μέρη πλήθος προσκυνητών και γιόρταζαν την καρποφορία της γης. Πανηγύριζαν με θρησκευτικού χαρακτήρα τελετές, οι οποίες συνοδεύονταν από γλέντια, χορούς, τραγούδια, με αθλητικούς, ποιητικούς και μουσικούς αγώνες, όπου ο νικητής ελάβαινε έπαθλο. Ύστερα από την επικράτηση της Χριστιανικής θρησκείας αν και όλα τα ειδωλολατρικά έθιμα σχεδόν είχαν σταματήσει και χαθεί, ορισμένα από αυτά συνέχιζαν, κατά ένα διαφορετικό τρόπο, αποβάλλοντας κάθε παγανιστικό στοιχείο και δίνοντάς τους χαρακτήρα καθαρά Ελληνοχριστιανικό. Η γιορτή της Αφροδίτης αντικαθίσταται από τη γιορτή του Κατακλυσμού, και το γιατί ονομάστηκε το έθιμο έτσι, δεν είναι εξακριβωμένο, πανηγυρίζεται δε, επί δύο ημέρες σε όλες τις παραθαλάσσιες πόλεις της Κύπρου αρχίζοντας από την Κυριακή της Πεντηκοστής, και όλοι οι κάτοικοι από τα χωριά κατεβαίνουν στον "Αι-Γιαλό" για να παρευρεθούν στις γιορτές αυτές. Από το πρωί συνηθίζουν για την καλή χρονιά να αλληγοραντίζονται με νερό μέσα από καλαμένιους σωλήνες λεγόμενους πιτσικλες, ένα έθιμο που συμβολίζει τον εξαγνισμό της ψυχής και του σώματος, όπως και την ανανέωση της ζωής με τον εμβαπτισμό του ανθρώπου στην καθαρτήρια δύναμη του ζώντος ύδατος, που οι αρχαίοι το θεωρούσαν στοιχείο θεϊκό.

ΑΡΘΡΑ

Από την εστία του Φωτός μέσα από την Διάνοια του Θεού. Ας διαχυθεί φώς μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων. Το Φώς ας κατέλθει στην Γη.

Η διάνοια συχνά πορεύεται τόσο μπροστά από την εποχή της, ώστε συχνά ο φωτισμένος άνθρωπος παρεξηγείται ή παρερμηνεύεται από τους συγχρόνους του, ενώ αποθεώνεται από τις επόμενες γενιές. Σοκάρει η αλήθεια. Χρειάζονται άπειρες γνώσεις και πνευματική ανέλιξη, για να κατανοηθεί το επίπεδο μιάς διάνοιας. Μεγάλοι Φιλόσοφοι και Λογοτέχνες όπως ο Σωκράτης, ο Δαρβίνος, ο Ρουσό, ο Θερβάντες, υπέφεραν επειδή οι ιδέες τους έρχονταν σε αντίθεση με τις κοινωνικές πεποιθήσεις της εποχής τους. Η λαϊκή σοφία, παρομοιάζει τον φωτισμένο άνθρωπο σαν έναν μαύρο κόκορα, σε ένα κοτέτσι με άσπρες κότες. Θα ξεχωρίσει αναμφίβολα. Στην καλύτερη περίπτωση θα τον χρίσουν αρχηγό. Στην χειρότερη, θα τον απομονώσουν, μα και πάλι θα ενοχλεί. Θα του επιτίθενται, μέχρι να απομακρυνθεί, ή ώσπου να επιβληθεί λόγω ισχύος. Στην ανθρώπινη κοινωνία, ο φωτισμένος που χρίζεται αρχηγός, οφείλει να προσφέρει τις υπηρεσίες του για το κοινό καλό, με έντονες αλτρουιστικές τάσεις. Τα προσόντα του διακριτικά, να μην κραυγάζουν την διανοητική υπεροχή, ειδάλλως θα επισύρει παρερμηνεία και κοινωνική απομόνωση... (αναδημοσίευση)

Διαλογισμός. Όταν είσαι κακόκεφος και θυμωμένος, κάνε για πέντε λεπτά βαθιές εκπνοές και εισπνοές. Μαζί με τις εκπνοές, φαντάσου πως αποβάλλεις τη σκοτεινή σου διάθεση, ενώ με τις εισπνοές ένας αέρας δύναμης εισβάλλει εντός σου, που με αυτήν ελέγχεις και διατάξεις τον νου να ηρεμήσει. Με αυτό τον τρόπο επανέρχεται η καλή διάθεση, η κακοκεφιά εξαφανίζεται, και το σκοτάδι του μυαλού φεύγει ενώ τη θέση του παίρνει η ευχαρίστηση της ηρεμίας. Παρ όλα αυτά, αν ακόμα νιώθεις θυμωμένος και κακόκεφος, δεν υπάρχει λόγος να ξεσπάς σε κάποιον. Απλώς, μείνε θυμωμένος, και άφησε το θυμό να γίνει διαλογισμός. Κλείσου σ ένα δωμάτιο, κάθισε μόνος σου κι άφησε το θυμό να ανέβει όσο περισσότερο μπορεί. Αν έχεις τη διάθεση να χτυπήσεις κάποιον για να βγάλεις το άχτι σου, χτύπα ένα αντικείμενο. Αυτό βοηθά πολύ. Θα σκεφτείς και θα διαλογιστείς και θα καταλάβεις ότι άδικα χειροδικείς. Σου έμεινε μεγάλος πόνος στα χέρια, δεν κατάφερες τίποτα, και τότες θα καταλάβεις πόσο πόνο θα άφηνες σε κάποιον αν ξεσπούσες σε αυτόν. Θα έβλεπες εντός σου ότι έγινες πιο ήρεμος, και ότι πέταξες έξω όλη την ενέργεια που γίνεται θυμός. Απέβαλες από το σύστημά σου την ενέργεια που γίνεται δηλητήριο. Όταν κάνεις αυτό για λίγο καιρό, μετά θα παρατηρήσεις ότι όποια κατάσταση κι αν υπάρχει δεν προκαλεί θυμό.

Το Καλό και το κακό. Λέω πως οι άνθρωποι έγιναν κακοί τόσο πολύ και τόσο πολλοί, και διερωτώμαι πως ο Θεός υπομένει τέτοιο κόσμο και δεν τον τελειώνει πια. Λέω πως οι γείτονες δεν αγαπιούνται αναμεταξύ τους, ζηλεύουν και κοροϊδεύουν ο ένας τον άλλο, και πίσω από τις πλάτες τους ο ένας χλευάζει τον άλλο. Όταν τα βλέπω αυτά, στενοχωριέμαι και αναρωτιέμαι γιατί όλα αυτά; Γιατί οι άνθρωποι να είναι υποχείριοι των κακών σκέψεων τους, γιατί να έχουν σκοτάδι στη ψυχή, να μην γνωρίζουν την αλήθεια της καλοσύνης ώστε να την επιθυμούν και να την αναζητούν; Να πάψουν να είναι σκλάβοι της κακίας, να μην έχουν ψεύτικες σκέψεις και αισθήματα, ούτε και κακές συνήθειες; Λέω ακόμα ότι, αν οι άνθρωποι

γνώριζαν την αλήθεια του καλού, θα χαίρονταν για το καλό του άλλου, το ίδιο ως και το δικό τους, αν δε, γνώριζαν την αλήθεια του θεού, θα ένιωθαν ελεύθεροι στη ψυχή και στο μυαλό τόσο, ώστε να αγαπούν όλο τον κόσμο ως εαυτόν. Θέλω να πω πως η γνώση της αλήθειας είναι βασική προϋπόθεση για τον άνθρωπο ώστε να μπορεί να μην έχει κακία για τον συνάνθρωπο. Ξέρω, είμαι σίγουρος, ότι παρόμοιες σκέψεις σαν και τις δικές μου, έχουν και άλλοι. Μπορεί να είναι ένας γείτονας μου ή ένας άλλος συγχωριανός μου, μπορεί να είναι και πιο πολλοί από ένας. Να λένουν το ίδιο, πως εξαφανίστηκαν οι καλοί άνθρωποι, ότι δεν υπάρχει δικαιοσύνη, ούτε αλήθεια. Σαν αυτόν και σαν εμένα σίγουρα κι άλλοι, ίσως πολλοί, ίσως τόσοι που εάν συναντιόμασταν και γνωριζόμασταν, και συνασπιζόμασταν, θα νιώθαμε χαρούμενοι, θα ενώναμε τις δυνάμεις μας, και θα προσπαθούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο, να τον κάνουμε πιο καλό. Θα εξηγούσαμε την αλήθεια της γνώσης, τη χαρά της συνεννόησης, και την ευτυχία της αγάπης.

Καλοκαίρι, διακοπές, και στα παράλια θάλασσα, κατακλυσμός και γλυκό νερό. Στο βιβλίο της Γένεσης αναφέρεται ότι ο κατακλυσμός έγινε εξ' αιτίας της ηθικής κατάπτωσης του αρχαίου κόσμου, ενώ ο Νώε διασώθηκε, εξ' αιτίας της ακεραιότητας του χαρακτήρα του, και αφού αυτός προειδοποιήθηκε από το Θεό. Η σύγχρονη επιστημονική έρευνα, οδήγησε σε αναθεώρηση των κλασικών ερμηνειών, σε ζητήματα που σχετίζονται με τον Κατακλυσμό του Νώε. Στα πρώτα εδάφια του έκτου κεφαλαίου της Γένεσης μιλάει για κάποιους που παντρεύτηκαν τις θυγατέρες των ανθρώπων. Μερικοί το εξηγούν ότι ήσαν Άγγελοι που εξανθρώπισαν και παντρεύτηκαν με γυναίκες ανθρώπων και έκαναν παιδιά γίγαντες. Και για αυτή την κακή κατάσταση, ο Θεός τους τιμώρησε με τον Κατακλυσμό. Αυτή ήταν μια θέση που υποστηρίχθηκε και διαδόθηκε από διάφορα απόκρυφα βιβλία. Οι πιο πολλοί Χριστιανοί υποστηρίζουν ότι δεν ήταν επιμιξία Αγγέλων και ανθρώπων, αλλά επιμιξία των αμαρτωλών απογόνων του Κάιν, με τον εκλεκτό απόγονο λαό του Αδάμ και του Άβεν. Σήμερα οι επιστήμονες επιμένουν ότι δεν έγινε ποτέ ένας παγκόσμιος κατακλυσμός, και διαβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχει τόσο νερό στη γη ώστε να σκεπάσει όλη την ξηρά. Οι αρχαιολόγοι όμως, βρήκαν κατάλοιπα του Κατακλυσμού στην περιοχή της Μεσοποταμίας, και έτσι σήμερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, υποστηρίζεται ότι ο Κατακλυσμός ήταν τοπικός και όχι παγκόσμιος.

Πολιτισμός. Με σκοπό τον πολιτισμό, την εκπαίδευση και την επιμόρφωση, βλέπουμε να συμβαίνουν συναυλίες, θεατρικές και χορευτικές παραστάσεις, εκθέσεις, παρουσιάσεις, προβολές, αφιερώματα, και διαλέξεις. Βλέπουμε να υπάρχει συνεχή ενθάρρυνση της καλλιτεχνικής δημιουργίας, να υπάρχει συνεργασία, συμπόρευση και σκληρή εργασία μεταξύ των εκπαιδευτήριων, των κοινωνικών φορέων και των άλλων ανθρώπων. Πρέπει όλοι αυτοί οι άλλοι άνθρωποι, αυτοί των γραμμάτων και του πνεύματος, που έχουν τις γνώσεις, να συνεχίσουν με παραινέσεις και συμβουλές, να δίνουν τα φώτα τους, να συνεργάζονται και να προσπαθούν μέσω σχολείων, πολιτιστικών συνδέσμων ή συλλόγων ή και τοπικών φορέων, να προωθούν αυτού του είδους τις ενέργειες, ώστε αυτές να λαμβάνουν χώρα σε πιο ταχτικά διαστήματα, σε όλες τις κοινότητες, σε όλες τις πόλεις, και σε όλους τους τόπους όπου υπάρχουν άνθρωποι.

Διαλογισμοί: παραβολές και αλληγορίες.

Κακοτοπιές. Περπατούσε στη μια μεριά του δρόμου, δεν πρόσεξε, έπεσε σε μια τρύπα. Το επόμενο πρωί ξεχνώντας, ξαναπέφτει μέσα. Την άλλη μέρα θυμάται, την αποφεύγει, αλλά κουτουλά στο κλαδί του δένδρου. Την παράλλη, αφού πονούσε το κούτελο του, εύκολα θυμήθηκε, απέφυγε την τρύπα, απέφυγε και τον λάκκο, και σκεφτόμενος ότι πρέπει πάντα να έχει το νου του, του ήρθε η ιδέα ότι θα ήταν καλύτερα να άλλαζε μεριά του δρόμου όπου δεν είχε ούτε τρύπες, ούτε δένδρα.

Η σούπα του Χότζα. Μια φορά, ένας συγγενής του Χότζα που είχε πάει κυνήγι, ήρθε το βράδυ για να τον δει και του έφερε ως δώρο μια μικρή πάπια. Χαρούμενος ο Χότζας έβαλε να μαγειρέψει αμέσως μια υπέροχη σούπα πάπιας και κράτησε και τον επισκέπτη να φάει μαζί του. Σε λίγο, όμως, η μυρωδιά που έβγαине από το σπίτι, έφερε κι άλλο επισκέπτη που είπε ότι είναι φίλος του συγγενή του που έφερε την πάπια και κάθισε στο τραπέζι. Ο Χότζας αραίωσε λίγο τη σούπα για να φτάσει και του έβαλε κι εκείνου ένα πιάτο. Μετά από λίγο ήρθε κι άλλος ένας που είπε ότι είναι φίλος του φίλου του συγγενή που έφερε την πάπια και κάθισε κι αυτός στο τραπέζι και σεβρίστηκε κι αυτός σούπα, αφού ο Χότζας την αραίωσε και πάλι. Στο τέλος αφού ήρθαν κι άλλοι, και κάθε φορά αραίωνε τη σούπα ο Χότζας, άρχισε πια να εκνευρίζεται όταν ήρθε κι άλλος ένας που είπε: «Είμαι ο φίλος, του φίλου, που έχει φίλο τον φίλο τού συγγενή σου που έφερε την πάπια» και κάθισε κι αυτός στο τραπέζι για φαγητό. Κάθισε όπως κι οι υπόλοιποι περιμένοντας τη σούπα του, κι ο Νασρεντίν του έφερε σε λίγο ένα πιάτο με ζεστό νερό. «Τι είναι αυτό», ρώτησε ο τελευταίος επισκέπτης. Κι ο Χότζας του απάντησε: «Είναι η σούπα της σούπας, από τη σούπα της σούπας από την πάπια, που έφερε ο συγγενής μου».

Η ιστορία της Νήσου του Πάσχα. Μια παραβολή για το μέλλον της Γης.

Η Νήσος του Πάσχα γύρω στο 700 μ.Χ. αποικίστηκε από Πολυνήσιους. Η επιβίωση στο νησί εξαρτιόταν αποκλειστικά από την αλιεία με χρήση κανό και τη γεωργία η οποία κατέστη δυνατή λόγω των εύφορων εδαφών που δημιούργησαν τα δάση του νησιού. Η φυλή αναπτύχθηκε, και πλήθυνε. Ζούσαν και εργάζονταν, αλλά πάντα είχαν αρχηγούς, που από ματαιοδοξία ίσως, ή για έμπνευση και προστασία των υπηκόων τους, τους έβαζαν και κατασκεύαζαν τεραστίων διαστάσεων πέτρινα μνημεία. Είχαν βάρος περί των 100 τόνων έκαστο, και τα τοποθετούσαν σε απόσταση κάθε 15 χιλιόμετρα. Λόγω του μεγέθους τους και της απόστασης του σημείου εξόρυξης από το τελικό σημείο τοποθέτησης, χρειάστηκε πολλή προσπάθεια και έξοδα για να κατασκευαστούν. Έως το τέλος της μικρής μας ιστορίας, είχαν κατασκευαστεί 900 περίπου αγάλματα. Η κατασκευή των αγαλμάτων σπατάλησε όλα σχεδόν τα φοινικόδεντρα του νησιού τα οποία χρησιμοποιήθηκαν κυρίως για την μεταφορά τους (κυλούσαν πάνω σε κομμένους κορμούς δέντρων). Η αποψίλωση των δασών του νησιού είχε ως αποτέλεσμα το άλλοτε εύφορο χώμα να παρασφύεται στην θάλασσα και να μειωθεί η γεωργική παραγωγή. Ο ρυθμός της αποδάσωσης, σε σημείο που δεν ήταν δυνατή η αναπλήρωση των δασών, έφεραν την φυλή σε σημείο να μην έχει ξυλεία να κατασκευάσει κανό για την αλιεία, ή ακόμα για να διαφύγει από το νησί που δεν μπορούσε πλέον να τους θρέψει. Οι κάτοικοι αυτοπαγιδεύθηκαν από την ίδια τους την μανία να

φτιάξουν όλο και περισσότερα, όλο και μεγαλύτερα άχρηστα αγάλματα, εξυπηρετώντας σίγουρα κάποια κοινωνική ή πολιτιστική τους ματαιοδοξία. Η έλλειψη τροφής, σε σημείο εμφάνισης ακόμα και κανιβαλισμού, προκάλεσε τη δραματική μείωση του πληθυσμού. Η ιστορία της Νήσου του Πάσχα αποτελεί μια παραβολή για την παγκόσμια κατάσταση όσο αφορά το περιβάλλον. Η κατάχρηση φυσικών πόρων έχει καταστρέψει σε μη αναστρέψιμο βαθμό πάρα πολλά οικοσυστήματα ενώ οι ρυθμοί αποδάσωσης του πλανήτη δεν επιτρέπουν την αναπλήρωση των απωλειών σε δάση. Οι κάτοικοι στην νήσο του Πάσχα κατάφεραν να αυτοκαταστραφούν και να εξαλειφτούν. Είτε γιατί δεν αντιλήφθηκαν την έκταση της καταστροφής, είτε όταν αντιλήφθηκαν αντί να σταματήσουν συνέχισαν να αποδασώνουν το νησί για να φτιάχνουν άχρηστα αγάλματα... **Από τη Νήσο του Πάσχα όμως, δεν μπορούσαν να διαφύγουν, όπως ούτε εμείς από τη Γη...**

Το ένα της μάτι. Η μητέρα του είχε μόνο ένα μάτι. Ντρεπόταν γι' αυτήν κι ώρες την μισούσε. Η δουλειά της ήταν μαγειρίσα στην φοιτητική λέσχη. Μαγειρεύε για τους φοιτητές και τους καθηγητές για να βγάζει τα έξοδά του... Δεν ήθελε να του μιλάει για να μην μαθαίνουν ότι είναι παιδί μιας μητέρας με... ένα μάτι. Μια μέρα όταν ακόμη πήγαινε στο δημοτικό, πέρασε η μητέρα του στο διάλειμμα να του πει ένα γεια. Ένοιωσε πολύ στενοχωρημένος. «Πως μπόρεσε να του το κάνει αυτό»;... αναρωτιόταν... Την αγνόησε, της έριξε μόνο ένα μισοτό βλέμμα κι έτρεμε. Ήθελε να πεθάνει. Ήθελε να εξαφανιστεί. Όταν γύρισε σπίτι, της είπε: «αν είναι όλοι να γελάνε μαζί μου εξαιτίας σου τότε καλύτερα να πεθάνεις!». Αυτή δεν του απάντησε... Αργότερα παντρεύτηκε. Αγόρασε ένα δικό του σπίτι. Έκανε δικά του παιδιά κι ήταν ευχαριστημένος με τη ζωή του, τα παιδιά του, την γυναίκα του και τη δουλειά του. Μια μέρα μετά από χρόνια απουσίας, ο ίδιος ζήτησε από τη μητέρα του να έρθει να τον επισκεφτεί. Αυτή δεν είχε δει ποτέ από κοντά τα εγγόνια της. Μόλις εμφανίστηκε στην πόρτα, τα παιδιά του άρχισαν να γελάνε, και αυτός θύμωσε της φώναξε να φύγει γιατί τρώμαζε τα παιδιά του. Η μητέρα του απάντησε γαλήνια: «Αα, πόσο λυπάμαι, κύριε. Μάλλον μου έδωσαν λάθος διεύθυνση» κι εξαφανίστηκε, χωρίς να καταλάβουν τα μικρά πως είναι γιαγιά τους... Πέρασαν χρόνια και μια μέρα βρήκε στο γραμματοκιβώτιο του σπιτιού του μια επιστολή για τη σχολική συγκέντρωση της τάξης του από το δημοτικό σχολείο, που θα γινόταν στην πόλη που γεννήθηκε. Πήγε και όταν τελείωσε η συγκέντρωση των συμμαθητών, πήγε στο σπίτι που μεγάλωσε, μόνο από περιέργεια... Οι γείτονες, του είπαν ότι η μητέρα του είχε πεθάνει πρόσφατα. Δεν έβγαλε ούτε ένα δάκρυ. Του έδωσαν ένα γράμμα που είχε αφήσει γι' αυτόν: «Αγαπημένε μου γιέ, σε σκέφτομαι συνέχεια. Λυπάμαι που ήρθα στο σπίτι σου και φόβισα τα παιδιά σου. Έμαθα ότι έρχεσαι για την σχολική συγκέντρωση κι ένοιωσα πολύ χαρούμενη. Αλλά φοβάμαι ότι μπορεί να μην είμαι σε θέση να σηκωθώ από το κρεβάτι για να έρθω να σε δω. Έγραψα αυτό το γράμμα να στο δώσουν αν δεν με προφτάσεις. Στεναχωριέμαι που σε έφερα να σε δύσκολη θέση και ντρεπόσουν για μένα όσο ήσουν μικρός. Βλέπεις... όταν ήσουν πολύ μικρός, είχες ένα σοβαρό ατύχημα κι έχασες το μάτι σου. Δεν θα μπορούσα να σε βλέπω να μεγαλώνεις με ένα μάτι. Έτσι σου έδωσα το δικό μου. Ήμουν τόσο υπερήφανη που ο γιος μου θα έβλεπε τον κόσμο με τη δική μου βοήθεια, με το δικό μου μάτι... Έχεις πάντα όλη την αγάπη μου, η μητέρα σου».

Του Αγίου Γεωργίου. Ο Άγιος Γεώργιος γεννήθηκε μεταξύ των ετών 280-285 μ.Χ., πιθανότατα στην περιοχή της Αρμενίας, κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Εκεί, σε ένα μοναστήρι της περιοχής, ο Άγιος δέχθηκε το μυστήριο του Βαπτίσματος και έγινε μέλος της Εκκλησίας. Σε νεαρή ηλικία ο Γεώργιος κατατάχθηκε στο ρωμαϊκό στρατό και μετά ο Διοκλητιανός τον έκανε Δούκα (διοικητή). Στις αρχές του 303 μ.Χ. ο Άγιος συλλαμβάνεται και ακολουθεί το μαρτύριο. Ο Άγιος μαρτύρησε, «απετημήθη την κεφαλήν», μετά από πλήθος βασανιστηρίων, την Παρασκευή

23 Απριλίου, του έτους 303 μ.Χ.

Οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη να διηγούνται περιστατικά της ζωής τους που έχουν βιώσει, ειδικά όταν αυτά εμπεριέχουν ανεξήγητες καταστάσεις, και ακόμα πιο πολύ όταν ομοιάζουν με θαύματα, πόσο μάλλον δε, όταν πιστεύουν ότι είναι τέτοια. Μια ιστορία θα σας διηγηθώ, που την άκουσα να την λέει πολλές φορές ο Νικόλας ο Τσαγγαρίδης, σημάδι ότι πιστεύει απολύτως ότι εσυνέβη πραγματικά, και δεν ήταν στο όνειρο ή στην φαντασία του. Ήταν μέσα στην κάμαρη μόνος και ξάπλωνε στο κρεβάτι. Ήταν νωρίς το απόγευμα γύρω στις 5, μέσα στο καταχείμωνο. Έξω ήταν κακοκαιρία και φυσούσε δυνατός αέρας με αποτέλεσμα σε κάποια στιγμή να ανοίξουν τα ξύφυλλα του παραθυριού. Τα άκουσε να χτυπούν, και ως να ξύπνησε, δεν ήταν σίγουρος γι αυτό, είδε μια σκιά μέσα στην κάμαρη. Χωρίς να δώσει σημασία πιστεύοντας ότι ήταν η γυναίκα του η Μαρούλα που ως συνήθως έρχονταν να τον εσκεπάσει, άλλαξε πλευρό... Οπότε, ύστερα από λίγο, ένιωσε μια δυσφορία στην αναπνοή, και ένα βάρος στο στήθος που όσο περνούσε η ώρα αυτό μεγάλωνε. Τότε γύρισε ανάσκελα, άνοιξε τα μάτια, και είδε μια σκιά πάνω στο στήθος του. Ως συνήθως στα δύσκολα οι άνθρωποι ενθυμούνται τον Θεό, έτσι και

αυτος αγωνιωδώς, άρχισε να τον επικαλείται. Είδε τότε τη σκιά ως να παλεύει, ως κάποιος να την τραβά και να την απομακρύνει από πάνω του. Ξύπνησε και ήταν καλά, αλλά η αναστάτωση και ο φόβος που πήρε έκαναν την καρδιά του να χτυπά σαν τρελή, ενώ κρύος ιδρώτας είχε λούσει το κορμί του.

Πέρασαν οι μέρες, το είχε συνήθειο, του άρεσε τα απογεύματα της κάθε μέρας να ησυχάζει στην κάμαρη του ξαπλούμενος στο κρεβάτι βλέποντας τηλεόραση ώσπου να αποκοιμηθεί. Ήταν ακριβώς ύστερα από ένα μήνα, ήταν Άνοιξη, εσυνέβη ακριβώς το ίδιο ως και πριν, μόνο που αυτή τη φορά η σκιά έφυγε μέσα σε βουητό, που αργότερα κατάλαβε ότι ήταν βουητό στα αυτιά του από την προσπάθεια να αναπνεύσει, γιατί ένιωθε τον αέρα να μην πηγαίνει στα πνευμόνια του. Ανήσυχος πλέον, άρχισε να πιστεύει ότι τον ήθελε ο Χάρος. Τον εκυρίευσε φόβος πολύς, άρχισε να βλέπει εφιάλτες. Πολλές φορές δυσκολευόταν στην αναπνοή, και όσο περνούσε ο καιρός, αυτή η κατάσταση χειροτέρευε. Τον πήγαν στους γιατρούς, δεν έβρισκαν τίποτα, του έλεγαν ήταν μια ιδέα του. Πέρασαν κάμποσες ημέρες ακόμα, δεν ξανάδε τη σκιά στον ύπνο του, όμως όλο και πιο ταχτικά, τόσο στον ύπνο του όσο και στον ζύπνιο του, δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Είχε κόρες νοσοκόμες, τον πήραν σε όλους τους γιατρούς, το πρόβλημα συνεχιζόταν και επιδειωνόταν. Ο φόβος τον κυριάρχησε, το πήρε αποφασισμένη ότι του τελείωσε η ζωή, και για παρηγοριά εστράφη προς τον Θεό για νάβρει κουράγιο και δύναμη. Ήταν μια μέρα στο νοσοκομείο της Λάρνακας, εκεί υπηρετούσε η κόρη του η νοσοκόμα, και ήταν ξαπλωμένος με οξυγόνα στη μύτη ώστε να μπορεί να αναπνέει. Η γυναίκα του η Μαρούλα καθόταν στην καρέκλα και του κρατούσε το χέρι, και του μιλούσε χαμηλόφωνα με ηρεμία στη φωνή και τούλεγε λόγια καθησυχαστικά, ενθαρρυντικά και ελπιδοφόρα. Τούλεγε για τον Αϊ Γιώργη τον Τροπαιοφόρο που ανήμερα γιόρταζε, και αυτός ως να άκουγε τον ίδιο τον Άγιο που είχε φήμη για την πειθώ των λόγων του, ανάμεσα στον ζύπνιο και στον ύπνο, τον είδε να έρχεται ντυμένος μέσα σε γαλάζια φορεσιά και να τον παίρνει από το χέρι. Τον οδήγησε από ένα δρόμο πλατύ και ίσιο σε μια μακρινή θεόρατη πύλη που από αυτήν φαινόταν εντός της ένα άπλετο γαλάζιο φως, και στην άκρια της μια ακαθόριστη ανθρώπινη φιγούρα ντυμένη στα γαλάζια να στέκει ως φύλακας και να παρατηρεί. Σαν κόντεψαν, σίγουρος πλέον ότι πήγαινε στην άλλη ζωή, ακούει τον φύλακα της πύλης να του μιλεί και να του λαλεί να γυρίσει πίσω γιατί δεν άνηκε εδώ, παρά εκεί από όπου ήρθε... Ένιωσε εντός του ευχαρίστηση, και μαζί με τον Αϊ Γιώργη πήρανε τον δρόμο του γυρισμού. Ένιωθε τον καθαρό αέρα να μπαίνει ελεύθερα και άπλετα εντός του, ένιωθε αέρινος και πανάξιος δίπλα στον Άγιο, και φώναζε χαρούμενος στην Μαρούλα να γυρίσει να τους ειδεί. Είχε τον Αϊ Γιώργη δίπλα του να τον οδηγεί, ένιωθε την αύρα και την δύναμη του να μεταδίδονται σε αυτόν, είχε γίνει το θαύμα, κατάλαβε ότι ήταν καλά και το βάσανο του είχε τελειώσει. Και ξάφνου ξύπνησε και άκουσε την Μαρούλα να τον ερωτά γιατί χαμογελά...

Έγινε καλά, δεν ξαναρώστηκε, από εκείνη την ημέρα κάθε 23 τ Απρίλη, πάνε με τη γυναίκα του στην εκκλησία του Αϊ Γιώργη της Αλικής, πλερώνει τον παπά και κάνει γιορτή, προσεύχεται, και ύστερα με όποιον συνομιλεί, του εξιστορεί το μέγα θαύμα που συνέβη σε αυτόν.

Κική Λουκά Ευάγγελου Κουταλιανού.

Συγκινητικές στιγμές έζησαν οι 6 εναπομείναντες εν ζωή αγωνιστές της ΕΟΚΑ που έλαβαν μέρος στην εκφόρτωση του οπλισμού στα Ροδαφίνα τον καιρό του

απελευθερωτικού αγώνος και οι οποίοι συνελήφθησαν από τους Άγγλους. Σε μια επίσκεψη προσκύνημα στην κοινότητα μας της Κικής Λουκά Κουταλιανού, κόρης του Ευάγγελου Κουταλιανού καπετάνιου στο καΐκι Άγιος Γεωργιος, συνοδευόμενη από τον σύζυγο της Γιώργο Ραπατζικό πρώην στρατιωτικό, έγινε συγκέντρωση προς τιμήν τους στο εστιατόριο «Κόστα Ρίκα». Παρόντες σε αυτήν τη συνέντευξη όπου συνομίλησαν και συνέφεραν, οι Χριστόδουλος Πενταράς, Νικόλας Πενταράς, Νικόλας Μαυρονικόλας, Κυριάκος Μαυρονικόλας, Μηχαλάκης Παπαντωνίου, και Χριστάκης Εύζωνας. Παρόντες επίσης ο πάτερ Ανδρέας, και μέλη της Διαχειριστικής επιτροπής Μουσείου και Μνημείου Ακτής Χλώρακας. Παρών φυσικά, και ο προεδρος της επιτροπής, Κλεόβουλος Παπακώστας, ο κύριος διοργανωτής της συγκέντρωσης, ο οποίος σε μια συγκινητική ομιλία του καλωσόρισμα, έφερε στο νου θύμισες παλιές και αγωνιστικές όπου οι άνθρωποι είχαν αγνά συναισθήματα υπέρ πίστεως και πατρίδος και που με την αγωνιστικότητα τους λάμπρυναν τον τόπο μας, φέρνοντας τιμή και δόξα στη μικρή μας κοινότητα. Επίσης αναφερθηκε σε όλους τους αποβιώσαντες αγωνιστές και τις συζητούς τους που δεν ευρισκονταν μαζί τους σε αυτή την στιγμή. Συγκεκριμένα αναφερθηκε στον Καπεταν Βαγγελη και τη συζυγο του Μαρια, στο Σωκρατη Λοιζίδη, στον Παπακώστα και στην πρεσβυτερα του Ελενη, στον Ανάργυρο Μέλο, στον Μιχάλη Αλιφραγκή, στον Μιχαηλ Χριστοδουλάκη, στον Νικόλα και Παναγιωτού Αζίνα, στον Νικολα και Γεωργιο Λεωνίδα. Όλοι οι παλιοί αγωνιστές, με τη σειρά πήραν τον λόγο και απηύθησαν από λίγα λόγια στην υψηλή προσκεκλημένη τους, η οποία αν και μακριά έζησε τις ίδιες αγωνίες και κακουχίες όπως όλοι οι Κύπριοι τον καιρό εκείνο του μεγάλου αγώνος. Απαντώντας σε ένα προς ένα αλλά και σε όλους μαζί, και βαθιά συγκινημένη η κ. Κική, φανέρωσε πόση χαρά αισθάνεται κάθε φορά, σε κάθε της επίσκεψη στην Κύπρο, και πόσο ευγνώμων και ευχαριστημένη είναι που συναντιέται με τους ανθρώπους αυτούς με τους οποίους έζησε ο πατέρας της όντας φυλακισμένος μαζί τους, και ξέροντας τους άρρηκτους δεσμούς που αναπτύχτηκαν και τους συνέδεσαν ύστερα απ όλα τα γνωστά γεγονότα της σύλληψης του ιστοφόρου που κουβαλούσε οπλισμό για την ΕΟΚΑ. Κατά την εδώ παραμονή τους επεσκέφθησαν τον τάφο του αείμνηστου Παπακώστα Λεωνίδα όπου κατέθεσαν στεφάνι. Ακόμη επεσκέφθησαν άλλους ιστορικούς και αρχαιολογικούς χώρους, όπως την οικία του Ευαγόρα Παλληκαριδη στη Τσαδα, την περιοχή Ροδαφίνα όπου συνελήφθη ο αείμνηστος καπετάν Βαγγέλης με το πλοιάριο Άγιος Γεώργιος, και την ακτή Βρεξη όπου σ αυτήν ο πατερας της μετεφερε τα πρωτα οπλα για τον αγώνα της ΕΟΚΑ. Επίσης το μουσείο αγώνος, τον Τύμβο της Μακεδονίτισσας, το κρυσφήγετο και το Μουσείο Διγενή στη Λεμεσό.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Αιμοδοσία 14 Μαΐου, ημέρα Παρασκευή.

Η έλλειψη αίματος είναι μια κατάσταση που θέτει σε άμεσο κίνδυνο την ζωή όσων το χρειάζονται. Δεν υπάρχει πολυτιμότερο δώρο απ' την εθελοντική αιμοδοσία, αφού στην πραγματικότητα είναι ένα δώρο ζωής γι' αυτόν που το δέχεται... Το Κοινοτικό Συμβούλιο Χλώρακας συνεχίζοντας τις εκδηλώσεις συμπαράστασης προς τους συνανθρώπους μας, δράση που έχει γίνει θεσμός τα τελευταία χρόνια, οργανωσε με μεγάλη επιτυχία εθελοντική αιμοδοσία η οποία διενεργηθεί την Παρασκευή 14η Μαΐου 2010 στην αίθουσα της εκκλησίας εις μνήμην της πρόωρα αδικοχαμένης Μυρούλλας Σάββα Σταμάτη. Είναι μια ενέργεια, ένας θεσμός, που εδώ και αρκετά χρόνια πραγματοποιείται από το Κοινοτικό Συμβούλιο της Χλώρακας, πάντα με απόλυτη επιτυχία, και που για αυτήν αξίζουν πολλά συγχαρητήρια σε όλη την κοινότητα που αγκάλιασε αυτόν τον θεσμό με αγάπη. Αυτού του είδους οι ενέργειες αποτελούν τον ελάχιστο φόρο ενδιαφέροντος για τους συνανθρώπους μας και οφείλουν να στηριχθούν από το σύνολο της τοπικής κοινωνίας.

Τα αποτελέσματα ήταν πολύ ικανοποιητικά. Συγκεντρώθηκαν 100 φιάλες για την ενίσχυση της Τράπεζας αίματος της Χλώρακας. Σύσσωμο το κοινοτικό συμβούλιο, όλοι οι εργαζόμενοι σε αυτό, πλήθος νέων, και πολλός κόσμος ήταν εκεί, συμπαραστάτες και αιμοδότες σ' αυτή την σημαντική πρωτοβουλία. Στον κάθε αιμοδότη προσφέρθηκε από ένα γαρύφαλλο και από ένα μπουκάλι ούισκι, μια μικρή ένδειξη ευγνωμοσύνης για την πολύτιμη προσφορά των αιμοδοτών όπως μας δηλώθηκε από τον κοινοτάρχη κ. Μαυρέση, ο οποίος συνεχίζοντας μας είπε ότι η αιμοδοσία είναι για ευγενική πράξη, της οποίας τα αποτελέσματα σώζουν ζωές διότι το αίμα ούτε παράγεται, ούτε αντικαθίσταται, παρα μόνο προσφέρεται. Είναι ζήτημα ζωής, είναι ζήτημα τιμής. Και για αυτούς τους σπουδαίους λόγους, από τη θέση του σαν κοινοτάρχη αλλά και σαν άνθρωπος, ευχαριστεί όλους που προσέφεραν το πολύτιμο αίμα τους.

Με τη σειρά μας σαν εφημερίδα δίνουμε συγχαρητήρια και λέμε εύγε σε τέτοιες πράξεις αλτρουιστικές και ανθρωπιστικές, εύγε στους πρωτεργάτες, στους διοργανωτές, αλλά κυρίως στους Αιμοδότες που συνεχίζουν να ενισχύουν αυτό τον θεσμό και δίνουν ζωή σε πάσχοντες συνάνθρωπους μας που έχουν ανάγκη.

Ο Νίκος Καββαδίας από παιδί ένωσε ακατανίκητη έλξη

για τη θάλασσα γι' αυτό και έγινε ναυτικός. Τα ποιήματά του έχουν πλαίσιο τη θάλασσα και θέμα τη σκληρή ζωή των ναυτικών.

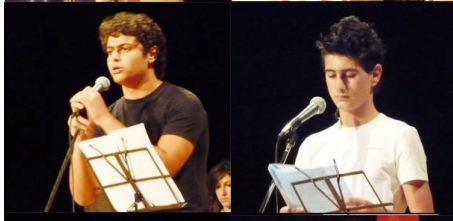
Ωστόσο για τον Καββαδία, που είναι ιδανικός εραστής "των μακρυσμένων θαλασσών και των γαλαζίων πόντων" η θάλασσα είναι

ένας μαγικός κόσμος. Από αυτήν αντλεί δύναμη και αγάπη για τον άνθρωπο.

Γεννήθηκε το 1910 σε μια πόλη της Μαντζουρίας, αλλά έζησε στην

Κεφαλονιά και στον Πειραιά. Εργάστηκε για λίγο καιρό σε ναυτικό γραφείο

κρατώντας λογιστικά βιβλία, ενώ τον επόμενο χρόνο μπάρκαρε ναύτης στο φορτηγό Άγιος Νικόλαος.

Ήθελε να γίνει καπετάνιος, αλλά κατέληξε ασυρματιστής. Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο πήγε στρατιώτης στην Αλβανία, και τα χρόνια της Γερμανικής Κατοχής έμεινε ξέμπαρκος στην Αθήνα. Ξαναμπάρκαρε το 1944 και ταξίδεψε αδιάκοπα ως ασυρματιστής στα εμπορικά και επιβατικά καράβια. Έτσι είχε την ευκαιρία να γυρίσει όλο τον κόσμο και να γνωρίσει τις ανοιχτές θάλασσες, τα εξωτικά λιμάνια και να αντλήσει από τις άμεσες εμπειρίες του το υλικό για την ποίησή του. Επιστρέφοντας απ' το τελευταίο του ταξίδι κι ενώ ετοιμάζε την έκδοση της τρίτης συλλογής του, πέθανε ξαφνικά από εγκεφαλικό επεισόδιο το Φεβρουάριο του 1975...

Λύκειο Αγίου Νεοφύτου, Μουσικοποιητική παράσταση για το Νίκο Καββαδία.

Είναι το σήμερα η εποχή της τεχνολογικής εξέλιξης και της αυτοματοποίησης. Η εποχή της αδιαφορίας και της πτώσης των αξιών και των ιδανικών. Οι άνθρωποι δεν έχουν άμεσους τρόπους επικοινωνίας, απομονώνονται στα κομπιούτερ, στόχο έχουν μόνο το χρήμα που για χάριν του καταργούνται αξίες και ιδανικά, δεν υπάρχει πραγματική φιλία, χάθηκε η αγάπη, ξεχάστηκαν τα ήθη. Σιγά αλλά σταθερά, η παγκοσμιοποίηση διεισδύει στις αρχές των ανθρώπων, στη μουσική τους και στην κουλτούρα τους, με αποτέλεσμα να δημιουργεί μια γενιά που δεν αντιδρά σε τίποτα. Που υποκύπτει στα εύκολα λόγια, που παρασύρεται από την ανάπτυξη και που δεν έχει δική του κρίση. Μια γενιά που ξεχνά τις μεγάλες παρακαταθήκες που άφησαν οι μεγάλοι σοφοί και φιλόσοφοι, και που αφήνουν να κατακυλούν και να καταβαραθρώνονται στα άδυστα της λησμονιάς όλες οι αξίες και οι αρχές, πραγματικά πολύτιμα και αναντικατάστατα σημεία αναφοράς της ζωής μας.

Παρ όλα αυτά, υπάρχουν ακόμα ορισμένοι, έστω λίγοι, που πιστεύουν στα ιδανικά και τις αξίες, που μπορούν να παράγουν κουλτούρα, και που έχουν όρεξη και μεράκι, που αφιερώνουν αμέτρητες ώρες ως προς τούτο, ώστε να δημιουργήσουν παραστάσεις και καταστάσεις με τις οποίες να μπορούν να αναμορφώσουν τον νου και να δημιουργήσουν ερεθίσματα για αλλαγή πορείας, για εμπάθυση στην ποίηση, στη μουσική, στο χορό, στα γράμματα. Με μεγάλη μας χαρά, είδαμε στο Μαρκίδειο θέατρο να συμβαίνει ακριβώς ένα τέτοιο γεγονός, όπου ο Μάριος Μ. Μαυρέσης ένας άνθρωπος με χαμηλούς τόνους αλλά υψηλούς στόχους, σε συνεργασία με το Χάρη Νατιώτη, κατάφερε να παρουσιάσει μια εκπληκτική μουσικοποιητική παράσταση, που σε αυτήν δεν ήξερε ο θεατής να διαχωρίσει την ποίηση από την μουσική. Που είχαν δέσιμο αναμεταξύ τους τέτοιο, ώστε να έχει αποτέλεσμα να παρασέρνει τον ακροατή και τον θεατή εκεί ακριβώς που έπρεπε, εκεί που τον οδηγούσαν οι στίχοι των ποιημάτων και η μελωδία της μουσικής.

Ήταν μια Μουσικοποιητική παράσταση που πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 3 Μαΐου 2010 στις 8.00μ.μ. στο Μαρκίδειο θέατρο απο τον καθηγητικό σύλλογο και τους μαθητές του λυκείου Αγίου Νεοφύτου, και αφιέρωσε τον ποιητή της θάλασσας Νίκο Καββαδία. Με βασικότερους συντελεστές ως προς τη σύλληψη, διοργάνωση και εκτέλεση αυτής της παράστασης τους φιλόλογους καθηγητές Μάριο Μαυρέση και Χάρη Νατιώτη, παρουσιάστηκε στη σκηνή του θεάτρου ένα ολοκληρωμένο έργο που παρουσίαζε με πρωτότυπο και ενδιαφέρον τρόπο την ποίηση του Νίκου Καββαδία. Πρέπει να συγχαρούμε τον Λυκειάρχη αυτού του σχολείου τον Σάββα Κόκκινο που επιτρέπει να λαμβάνουν χώρα αυτού του είδους οι παραστάσεις, που σαν κι αυτές σπάνια βλέπουμε, παραστάσεις ποιητικές και καυτόχρονα μορφωτικές. Ήταν όλα δεμένα αναμεταξύ τους, η χορογραφία καταπληκτική, τα σκηνικά επίσης το ίδιο, οι μουσικοί και οι τραγουδιστές απέδωσαν τα μέγιστα, όλα αυτά φάνηκαν απο την αντίδραση των θεατών οι οποίοι γέμισαν κυριολεκτικά την αίθουσα. Ήταν μια παράσταση εκπληκτική, πρέπει το υπουργείο να προωθεί και να επιβραβεύει αυτού του είδους τις ενέργειες.

ΕΓΚΑΙΝΕΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΥ

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκαν το απόγευμα του Σαββάτου 15 Μαΐου, τα εγκαίνια του νέου εξειδικευμένου οδοντιατρείου του Φαίδωνα Γιαβάση. Ένα πλήρες ανακαινισμένο και υπερσύγχρονο ιατρείο που από τώρα και στο εξής θα είναι μια οικογενειακή επιχείρηση όπου σε αυτήν δίπλα από τον Φαίδωνα θα ευρίσκονται και οι δυο κόρες του οι οποίες σπούδασαν επίσης την Οδοντιατρική. Σε παρουσία πολλών συγγενών, φίλων, γνωστών και γενικότερα Παφιτών, αλλά κυρίτερα Χλωρακιωτών, που ευχήθηκαν όλοι στους επιστήμονες όπως προσφέρουν ότι καλύτερο στην τοπική κοινωνία, έγινε ο αγιασμός από τον πάτερ Ανδρέα, και τα εγκαίνια από τον Δήμαρχο Πάφου κ. Σάββα Βέργα, ο οποίος σε ομιλία του, τόνισε την μεγάλη συμβολή που θα έχει το νέο ανακαινισμένο ιατρείο με τα νέα καινούργια υπερσύγχρονα μηχανήματα που είναι εξοπλισμένο, που είναι μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας, ένα ιατρείο προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις της νεότερης ιατρικής στον οδοντιατρικό τομέα, ώστε να εντοπίζονται τα προβλήματα των ασθενών άμεσα, με τις τελευταίες τεχνολογικές μεθόδους. Ακολούθως οι παρευρισκόμενοι ξεναγήθηκαν στους χώρους του ιατρείου, και ύστερα φτιάχνοντας πηγαδάκια και σιγοκουβεντιάζοντας, αλλά ταυτόχρονα απολαμβάνοντας τα ωραία εδέσματα φιλέματα, όλοι οι καλεσμένοι πέρασαν ένα ευχάριστο δειλινό στην αυλή του νέου οικογενειακού οδοντιατρείου του Φαίδωνα Γιαβάση, το οποίο ανακαίνισε και έκτισε ο σπουδαίος μάστρος εργολάβος χωριανός μας Κλεόβουλος Όμπλες Χ' Κλεοβούλου. Το ιατρείο, βρίσκεται πίσω από την ΠΕΟ, είναι το γνωστό παλιό κτίριο στο οποίο είχε το ιατρείο του ο μακαριστός χωριανός μας γιατρός Αλέκος Ιωάννου, πεθερός του Φαίδωνα Γιαβάση.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Μπαμπάδες με ρούμι: Μια σπαρταριστή, καυστική σάτιρα, ένα έργο που καυτηριάζει την κατάντια των ανθρώπων που κυνηγούν το χρήμα, έτοιμοι να θυσιάσουν σ' αυτό κάθε ηθική, κοινωνική αξία, συγγενικό δεσμό, να κάνουν φονικό και ... τυμβωρυχία. Γιού και νύφες καταφθάνουν για να αποχαιρετίσουν τον ετοιμοθάνατο πατέρα και να διασφαλίσουν την κληρονομιά, αλλά βρίσκονται προ δυσάρεστης έκπληξης: ο γέρος ενυμφεύθη Βουλγάρα νύφη, που, εκ του νόμου, θα τους φάει τη μισή περιουσία. Έτσι βάζουν μπρος το δηλητηριώδες σχέδιο «μπαμπάδες με ρούμι» και ...κάτι άλλο, οδηγώντας την πλοκή σε κανιβαλικές καταστάσεις, με ξεκαρδιστικές σκηνές. Ήταν μια θεατρική παράσταση του Γυμνασίου Έμπας που δόθηκε την Παρασκευή 7/5/2010 στο Μαρκιδειο θέατρο. Πλήθος κόσμος παρακολούθησε την παράσταση, έφυγαν δε όλοι κατενθουσιασμένοι με το μεγάλο ταμπεραμέντο των μαθητών ηθοποιών, οι οποίοι δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από τους επαγγελματίες ηθοποιούς, παρά μόνο μπορούμε να πούμε ότι ήσαν εξ ίσου καλοί, ή και καλύτεροι. Είναι τελικά το γυμνάσιο Έμπας πλαισιωμένο με καθηγητές της κουλουράς, της τέχνης και του πνεύματος, αφού μας έχουν συνηθίσει σε δραστηριότητες μορφωτικές και πρωτοπόρες. Συγχαρητήρια λοιπόν αξίζουν στους καθηγητές και στους άλλους συντελεστές, αλλά σίγουρα πιο πολύ και πάνω απ όλα αξίζουν τα συγχαρητήρια μας και το θαυμασμό μας για το εξαιρετικό υποκριτικό ταλέντο τους οι άξιοι ηθοποιοί μαθητές. Στο έργο έπαιξαν οι "ηθοποιοί" Σταύρια Χαραλάμπους, η Μαρία Κυριάκου, η Χρυσοβαλάντω Περικλέους, η Μιχαηλία Κυριάκου, ο Μάριος Αλκιβιάδης, και ο Σπύρος Γκολιομύτης. Άλλοι συντελεστές ήταν οι Κωσταντία Χαραλάμπους φιλόλογος (Διδασκαλία, σκηνοθεσία), Καλλιस्थένη Νεοκλέους (μουσική επιμέλεια), Ροδοθέα Χρυσοστόμου φιλόλογος (υπεύθυνη ήχου), Ελένη Ζαβρού καθηγήτρια μουσικής (σκηνικά), Γεώργιος Γιαννίκος καθηγητής τεχνολογίας (υπεύθυνος φωτισμού), Ανθούλα Χατζηπαναγή βοηθός διευθυντού (γενική επιμέλεια), Κωνσταντία Χαραλάμπους φιλόλογος και Δέσποινα Γεωργίου φιλόλογος (ενδυμασία μακιγιάζ).

ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΣΤΗ ΧΛΩΡΑΚΑ

Είναι ένας χώρος που ίσως να περνά απαρατήρητος, ίσως γιατί εργάζεται τις αργές ώρες, ίσως διότι ανοίγει μόνο Παρασκευές και Σάββατα, είναι όμως ένας χώρος που όποιος πάει έστω μια φορά, θέλει μόνο εκεί να ξεδίξει στις εξόδους του. Είναι ένα μαγαζί με ζωντανή μουσική το «ΑΔΙΕΞΟΔΟ», είναι ο πρώην «ΟΡΦΕΑΣ», όπου μετά τα μεσάνυχτα ο κόσμος μαζεύεται, ο χώρος γεμίζει ασφυκτικά, και με την καλύτερη μουσική ως προς το είδος της, την ποιότητα της και κυρίως στην εκτέλεση της, οι θαμώνες μπορούν να απολαύσουν βραδιές αληθινά καταπληκτικές. Με πολύ προσοχή, οι ιδιοκτήτες Σούλα και Δημήτρης Θεολόγου, μητέρα και υιός, περιμένουν τον κόσμο με τη γνωστή ευγένεια που τους διακατέχει, να τους φιλοξενήσουν, και να φροντίσουν ώστε να περάσουν καλά. Η ορχήστρα αποτελείται από τον ιδιοκτήτη στο μπουζούκι, τον

Χρίστο στο αρμόνιο, τον Τέλη στην Κιθάρα, τον Μαρίνο με την σπουδαία του φωνή και το σπάνιο του ρεπερτόριο, ακόμα και τον χωριανό μας Γιώργο Γεωργίου στο βιολί ο οποίος κάθε φορά δίνει και μια διαφορετική παράσταση κάνοντας όλους τους θαμώνες να τον ακούνε με προσοχή. Είναι το νέο μαγαζί της Πάφου που με τη διαφορετικότητα του από τα άλλα, ξεχωρίζει, είναι αυτός ο λόγος που γεμίζει από κόσμο, και όλοι έχουν να πούν μόνο καλά λόγια.

Πρόελευση του επώνυμου Πενταράς.

Στα μέσα του 18ου αιώνα, ο Κωνσταντής εστάλει απο τους γονείς του ως μισταρκός σε τσιφλίκι της επαρχίας Λευκωσίας. Ήταν η αμοιβή του πέντε παράδες την ημέρα, ένα πολύ ασήμαντο ποσό χρημάτων, αφού έως το 1879 στην Κύπρο χρησιμοποιείτο η Τουρκική λίρα η οποία χωριζόταν (όπως και σήμερα) σε 100 γρόσια (πακίρες), και το κάθε γρόσι χωριζόταν σε 40 παράδες. Δηλαδή ήταν το μεροκάματο του το ένα όγδοο της πακίρας η οποία σε σημερινή αξία ισούται με το ένα δέκατο του σέντ περίπου. Τις νύχτες κοιμόταν στο ασιερονάρι, όπου επίσης μέσα έβαζαν και τα ζώα όταν ήταν βαρυχειμωνιά. Μια τέτοια νύχτα, όπου ένα δαμάλι ήταν άρρωστο, έλαβε διαταγή απο τον αφέντη του, αν ακούσει το ζώο να ποφυσά, αυτό θα εσήμαινε ότι θα φοφούσε, και να το έσφαζε για να πάρουν το κρέας. Κατά τα μεσάνυχτα, άκουσε στον ύπνο του ξεφύσημα, σηκώθηκε πήρε το μαχαίρι, και έσφαξε το ζώο. Στα σκοτεινά και στον ύπνο που ήταν, έκανε λάθος, και αντί να σφάξει το άρρωστο δαμάλι, έσφαξε το πουλάρι. Απο το φόβο των επιπτώσεων, πήρε των ομματιών του και επέστρεψε πίσω στο χωριό. Παντρεύτηκε την Θεοδύλα, έκανε τρία παιδιά τους Νικόλα, Μαρτίσου και Ελένη, και είχαν για σπίτι τους μια μικρή κάμαρη, δίπλα απο την μεγάλη αίθουσα της εκκλησίας στην κεντρική πλατεία. Του έμεινε το παρατσούκλι Πενταράς απο τους πέντε παράδες που έπαιρνε ως αμοιβή (Πεντε παράδες), και το έχουν όλοι οι απόγονοι του μέχρι σήμερα.

Η κάθοδος της οικογένειας.

Το χωριό της Τάλας στα τέλη του 17ου αιώνα ήταν ένα αγρόκτημα, που πήρε το όνομα απο τον ιδιοκτήτη, ένα Φράγκο πλούσιο γαιοκτήμονα. Μετά την κατάληψη της Κύπρου απο τους Βενετούς και ύστερα απο τους Τούρκους, το χωριό έμεινε να κατοικείται απο δυο τρεις οικογένειες που έβοσκαν τα κατσίκια τους πανω στις βουνοπλαγιές του Αγίου Νεοφύτου. Η ζωή ήταν δύσκολη. Ένας εξ αυτών που βαρέθηκε τα κορφοβούνια και την συγκατοίκηση σε σπηλιές ανθρώπων και ζώων, πήρε την οικογένεια του και ακολούθησε το μονοπάτι δίπλα απο το αυλάκι το επονομαζόμενο της Ρήγαινας που έπαιρνε νερό απο την Τάλα στα Παλιόκαστρα πριν την Κατω Πάφο. Περνώντας απο την περιοχή της Χλώρακας του άρεσε η παραλιακή εύφορη γη που συνάντησε, εγκαταστάθηκαν εκεί, και ησυχάζονταν με την γεωργία. Η μετοίκηση αυτή έλαβε χώρα τέλη του 17ου αιώνα, και αυτό το ξέρουμε απο αφηγήσεις γερόντων κατοίκων της Χλώρακας, που λενε για έναν εκ της οικογένειας αυτής, που όταν το 1800 περίπου, ένα καράβι φορτωμένο με πλούσιους επιβάτες, ενώ ερχόταν από τη Λεύκα και πήγαινε στους Αγίους Τόπους, στη περιοχή του Ακάμα έπιασε μεγάλη θαλασσοταραχή, και περνώντας στα ανοιχτά της Χλώρακας, τα κύματα τα έριξαν πάνω στις ξέρες του Φερφουρί, με αποτέλεσμα να βουλιάξει και να πνιγούν όλοι. Το πλοίο οι ντόπιοι κάτοικοι το είπαν χρυσοκάραβο γιατί μετέφερε επιβάτες πλούσιους, φορτωμένους χρυσαφικά. Η θάλασσα ξέβρασε όλα τα πτώματα στην ακτή της Χλώρακας, και αφού περιμαζεύτηκαν οι νεκροί από τις διοικητικές αρχές, οι κάτοικοι, βγήκαν στην παραλία για να περισυλλέξουν ότι πολύτιμο εναπόμεινε από το τραγικό ναυάγιο. Το ίδιο

έκαναν και δυο αδέρφια απο την οικογένεια που είχε έρθει απο την Τάλα. Ψάχνοντας, βρήκαν ένα πτώμα πνιγμένου που δεν είχε περιμαζευτεί. Ήταν σε μια χάστρα σφηνωμένο, μισοσκεπασμένο από το νερό, ίσα που φαινόταν. Στην μέση είχε ζωσμένη ζώνη, και υπολόγισαν ότι ήταν γεμάτη λίρες. Ο ένας έσκυψε να την πάρει, αλλά μετακινώντας το πτώμα, βγήκε από αυτό ένας ήχος που του προκάλεσε τόσο μεγάλο φόβο, που σάλεψε το λογικό του. Αρρώστησε, έπεσε σε κώμα, και σε τρεις μέρες πέθανε. Ο αδελφός του πήρε τις λίρες, τις έκρυψε, και δεν τις ξόδεψε, γιατί τις θεώρησε καταραμένες. Λέγεται ότι έβγαλε μια τρύπα στον τοίχο του σπιτιού και τις έκτισε μέσα. Δεν τις πείραξε όσο ζούσε, όσες δυσκολίες και να συνάντησε, ώσπου πέθανε και πήρε το μυστικό μαζί του. Τον έλεγαν Σημαιοί, και ένας εγγονός του ο Κωνσταντής, είναι αυτός που κληροδότησε το επώνυμο Πενταράς σε ολόκληρη την γενιά που υπάρχει σήμερα, και έχει η ιστορία ως εξής:

Η ιστορία του Κωνσταντή.

Σαν αποτέλεσμα του πολέμου και της καταστροφής που έφερε η τουρκική κατάκτηση, έπεσε στο νησί μεγάλη φτώχεια και δυστυχία και ο πληθυσμός αραιώσε. Οι βαριοί φόροι και η μεγάλη εκμετάλλευση του πληθυσμού από τους Τούρκους διοικητές προκάλεσαν μεγάλη δυσπραγία στους κατοίκους. Όταν το 1821 έγινε στην Ελλάδα η επανάσταση εναντίον της Οθωμανικής κυριαρχίας, αν και ο Κυπριακός λαός δεν είχε δυνατότητα συμμετοχής εξαιτίας της γεωγραφικής της θέσης, οι τουρκικές αρχές έκαναν σκληρούς διωγμούς εναντίον όλων των Χριστιανών, και σημαντικός αριθμός ηγετικών παραγόντων, προυχόντων και εκκλησιαστικών αξιωματούχων εκτελέστηκαν.

Εν μεσω αυτων των συνθηκων, ύστερα απο τα μέσα του 18ου αιώνα, ο Κωνσταντής εστάλει απο τους γονείς του ως μισταρκός σε τσιφλίκι της επαρχίας Λευκωσίας. Ήταν η αμοιβή του πέντε παράδες την ημέρα, ένα πολύ ασήμαντο ποσό χρημάτων, αφού έως το 1879 στην Κύπρο χρησιμοποιείτο η Τουρκική λίρα η οποία χωριζόταν (όπως και σήμερα) σε 100 γρόσια (πακίρες), και το κάθε γρόσι χωριζόταν σε 40 παράδες. Δηλαδή ήταν το μεροκάματο του το ένα όγδοο της πακίρας η οποία σε σημερινή αξία ισούται με το ένα δέκατο του σέντ περίπου.

Οι Μισταρκοι ήταν είδος εργατών που κύρια ξενοδούλευαν για να εξασφαλίζουν τροφή, και χρησιμοποιούντο ως εργάτες γης, ως βοσκοί ή και για άλλες δουλειές. Οι τσιφλικάδες και οι επιστάτες τους φέρονταν σκληρά, και τους υποχρέωναν να εργάζονται από ήλιο σε ήλιο, ακόμα και τις Κυριακές. Επιπλέον, το αφεντικό εκμεταλλευόμενο την εξουσία του, είχε στη διάθεση του όποιες γυναίκες ήθελε, ενώ πολλές απο αυτές το επιζητούσαν για να έχουν την εύνοια του. Όλοι οι παραγιοί και οι μισταρκοί δούλευαν μέσα σε σκληρές συνθήκες, όργωναν με ξύλινο αλέτρι που το τραβούσαν το βόδια, θέριζαν με το δρεπάνι, αλώνιζαν με τη δουκάνη, και μετέφεραν τη σοδειά με βοϊδάμαξες.

Τις νύχτες ο Κωνσταντής κοιμόταν στο ασιερονάρι, όπου επίσης μέσα έβαζαν και τα ζώα όταν ήταν βαρυχειμωνιά. Μια τέτοια νύχτα, όπου ένα δαμάλι ήταν άρρωστο, έλαβε διαταγή απο τον αφέντη του, αν ακούσει το ζώο να ποφυσά, αυτό θα εσήμαινε ότι θα φοφούσε, και να το

έσφαζε για να πάρουν το κρέας. Κατά τα μεσάνυχτα, άκουσε στον ύπνο του ξεφύσημα, σηκώθηκε πήρε το μαχαίρι, και έσφαξε το ζώο. Στα σκοτεινά και στον ύπνο που ήταν, έκανε λάθος, και αντί να σφάξει το άρρωστο δαμάλι, έσφαξε το πουλάρι. Όταν ανακάλυψε το μεγάλο λάθος, πολύς φόβος τον εκυρίευσε, σκέφτηκε και αποφάσισε ότι έπρεπε να φύγει, ήταν όμως σκοτάδι και παλιόκαιρος, ώστε έπρεπε να περιμένει να ξημερώσει. Έπρεπε να κρυφτεί, μην και ο μάστρος του ξυπνήσει και ανακαλύψει το τραγικό γεγονός. Είχε μέσα στο ασιερονάρι μια ταπατσιά κρεμασμένη στο ταβάνι, σκέφτηκε να ανέβει σε αυτήν ώσπου να ξημερώσει. Πάτησε από σακούλα σε σακούλα που ήταν γεμάτες άσιερο, και ανέβηκε πανω. Βολεύτηκε και ενώ ανέμενε το ξημέρωμα, έσπασε ένα σχοινί η ταπατσιά έγειρε, ο Κωνσταντής, έπεσε κάτω, πανω σε σακούλες, κατακύλησε και σταμάτησε για την κακή του τύχη πανω σ ένα κρεβάτι που σε αυτό κοιμόταν ο μάστρος του με μια δούλα. Δεν είχε άλλη επιλογή, στην αναστάτωση πανω, βγήκε έξω στη βροχή και στο σκοτάδι, χωρίς τα πράγματα του, χωρίς την πλερωμή του, πήρε των ομματιών του και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Ήταν το τσιφλίκι έξω μακριά από κατοικημένη περιοχή, περπατούσε όλη νύχτα και την άλλη μέρα και την παράλλη μέσα σε κρύο και βροχή, ώσπου ένα ξημέρωμα τον βρήκε να χτυπά πόρτες και να ζητά βοήθεια και εργασία. Ήταν ταλαιπωρημένος και μουσκεμένος ως το κόκαλο, κρύωνε, και τον είχε πιάσει σύγκρουο. Φαινόταν έτοιμος να καταρρεύσει, είχε κρουολογήσει βαριά. Όσες πόρτες και να χτύπησε, αυτές έμειναν κλειστές, δεν βρήκε ανθρώπου βοήθεια, ώσπου σε μια ερημιά στον δρόμο που οδηγούσε στην Πάφο, κάπου στην περιοχή του Κόρνου, κατέληξε σε ένα χάνι που το είχε ένας Τούρκος. Μπήκε μέσα έτοιμος να καταρρεύσει, και επιτέλους εκεί, βρήκε βοήθεια από τον Τούρκο πανδοχέα. Τούδωσε ρούχα στεγνά, τούδωσε φαί, τούδωσε κι ένα κρεβάτι για να κοιμηθεί. Ξεκουράστηκε ο Κωνσταντής, συνήλθε, και θέλοντας να ανταποδώσει στον καλό πανδοχέα την βοήθεια που έλαβε από αυτόν, του πρότεινε να τον βοηθήσει στις δουλειές του. Αυτός αφού άκουσε την ιστορία του Κωνσταντή, τον λυπήθηκε, και τον προσέλαβε στην δούλεψη του...

Το χάνι αποτελούσε σταθμό για τα караβάνια, κατάλυμα για ανθρώπους και ζώα, χώρος που μπορούσε κάποιος να φάει, να πει, να κοιμηθεί, ακόμα και να πουλήσει ή να αγοράσει προϊόντα, λειτουργούσαν ακόμη τα χάνια ως χαμαιτυπεία.

Πέρασαν οι μέρες και ο καιρός, ο Κωνσταντής σ αυτή τη δουλειά έμαθε πολλά, γνώρισε πολλούς, πιο πολύ του άρεσαν οι έμποροι πράχτες γιατί ήσαν οι πιο πλούσιοι απ όλους, είχαν χρήματα στα πορτοφόλια τους εκείνες τις δύσκολες εποχές όπου χρήματα δεν υπήρχαν, και οι συναλλαγές γίνονταν ακόμα σε είδος ανταλλαγής προϊόντων. Παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον αυτές τις εμπορικές συναλλαγές που ελάμβαναν χώρα στο χάνι, έπιασε φίλιες με τους εμπόρους, έμαθε πολλά μυστικά της τέχνης αυτής, και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου κατά τη γνώμη του, έδωσε παραίτηση στο μάστρο του, και του εξήγησε ότι δεν θα χάνονταν, γιατί αποφάσισε να παει στην μακρινή Πάφο, στο χωριό του την Χλώρακα, και θα ενασχολείτο με το εμπόριο. Πήρε των ομματιών του, και επέστρεψε πίσω στο χωριό. Ησχολείθη με το επάγγελμα του πράχτη, εμπορευόταν δε, μεταξύ, κουκούλια, τεράσια και τεράτσομιλο, πύσαν Παφίτικη, και σχοινιά απο κάνναβη. Φόρτωνε δυο γαϊδούρια εμπορεύματα, χρησιμοποιούσε και μια μούλα για τον ίδιο, και ταξίδευε για τη Λευκωσία δυο με τρεις φορές το

χρόνο, σταματούσε στο γνωστό χάνι, και ύστερα κατέληγε στη μεγάλη πόλη όπου επωλούσε τα εμπορεύματα του. Ήταν ένα ταξίδι που διαρκούσε ένα μήνα περίπου, αλλά ήταν κερδοφόρο και με την ενασχόληση του αυτή, απέχτησε πολλά χρήματα. Παντρεύτηκε την Θεοδούλα, έκανε τρία παιδιά, τους Νικόλα, Μαρτισού και Ελένη, και είχαν για σπίτι τους μια μικρή κάμαρη, δίπλα απο την μεγάλη αίθουσα της εκκλησίας στην κεντρική πλατεία. Του έμεινε το παρατσούκλι Πενταράς απο τους πέντε παράδες που έπαιρνε ως αμοιβή (Πεντε παραδες), και το εχουν όλοι οι απόγονοι του μέχρι σήμερα. Ως πλούσιος που ήταν, πάντρεψε τον γιο του Νικόλα με την Χριστίνα Χριστοδούλου Σιαμμά, μια πλούσια και καθώς πρεπει κόρη, γόνο της πιο παλιάς και πιο πλούσιας οικογένειας της Χλώρακας. Έκαναν οχτώ παιδιά, τους Δεσποινού, Φινιά, Ελένη, και πέντε αρσενικούς, τους Χαμπή, Γιωρκή, Ττουσλή, και Κυριάκο, οι οποίοι επίσης δημιούργησαν μεγάλες οικογένειες, με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει μεγάλο πλήθος κόσμου που φέρει το επώνυμο Πενταράς.

ΠΟΙΗΣΗ ΝΙΚΟΥ ΠΕΝΤΑΡΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ

Το σπίτι σου στην
άκρη του δρόμου
με τη σοφία της
θάλασσας στην
κάθε πέτρα του
και τη γαλήνη του
βουνού στα
κεραμίδια του
κρατά με πείσμα τα
παντζούρια του
κλειστά
τις πόρτες
κλειδαμπαρωμένες
στον καιρό.
σε καρτερά.

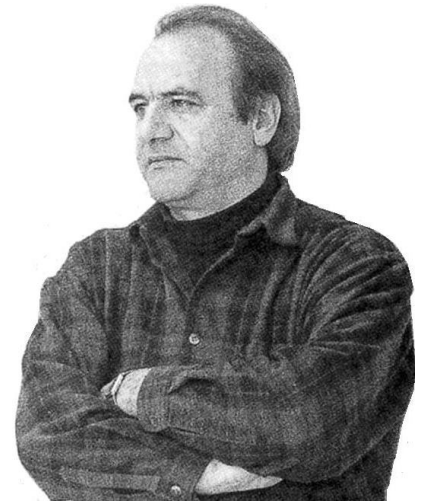
Ο Διγενής Ακρίτας με το Χάροντα
στα μαρμαρένια αλώνια συναντήθηκαν
την πάλη τους να ξαναρχίσουν
και προσπαθεί να κρατηθεί γερά
το σπίτι σου
στην πλάτη των προγόνων φορτωμένο
άτι λευκό που πιλαλά
καράβι π' αρμενίζει
νερό να βρει να δροσιστεί
λιμάνι για ν' αράξει
κελί κλειστό που καρτερά
τις πόρτες του και τα παντζούρια του
στον Ήλιο διάπλατα ν' ανοίξει.

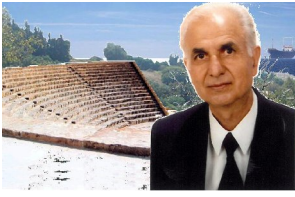
(Από την ποιητική συλλογή «Στη Μοναξιά του Φεγγαριού», 2009)

ΝΟΣΤΟΣ

Φλόγα χιλιάδων παπαρούνων που δε σβήνει
κύμα το κύμα θα σε φέρει πάλι
ηλιοβασίλεμα στα βράχια του γιαλού
φωτιά στα σύννεφα ν' ανάψεις
μαζί με τις ερωτευμένες αλκυόνες
που καρτερούν τα νοτισμένα τους φτερά χάδι ζεστό
τ' άγριο κύμα να μερέψει
ήσυχες πάλι να γεννοβολούν
στα απάνεμα τα βράχια.

(Από την ποιητική συλλογή «Στη Μοναξιά του Φεγγαριού», 2009)

Ανδρέας Μαυρέσης: Απο όλα τα έργα που επεχείρησα κατά τη δεκαετή μου σχεδόν υπηρεσία στη θέση του κοινοτάρχη, για αυτό που είμαι πιο πολύ ευχαριστημένος,

ικανοποιημένος και υπερήφανος είναι που κατόρθωσα και έφερα εις πέρας με τη βοήθεια όλων των άλλων Κοινοτικών Συμβούλων, τον σχεδιασμό, την κατασκευή, και την περάτωση του Κοιμητηρίου της Χλώρακας. Με τη βοήθεια του Θεού το παραδώσαμε προς χρήση, όλοι πρέπει να είναι ήσυχοι και σίγουροι ότι για πάρα πολλές δεκαετίες δεν θα υπάρχει στην κοινότητα μας το οξύ πρόβλημα ταφής των νεκρών μας όπως συμβαίνει δυστηχώς στις πλείστες άλλες Κοινότητες και Δήμους.

Η ιστορία ενός δρόμου. Ο Χριστόδουλος Πενταράς παρακολουθούσε τον συνωστισμό και το δύσκολο των οδών στη διακίνηση τους από τη Χλώρακα προς τη πόλη της Πάφου και το αντίθετο, και βλέποντας τον κόσμο να αγανακτά γι αυτό, αγανακτούσε και ο ίδιος. Μια μέρα ενώ περπατούσε στη περιοχή του Μελάνου στην όχθη του χειμάρρου του «Καλιά», είδε τους δρόμους που τέλειωναν στις δυο πλευρές του ποταμού, οπότε σκέφτηκε πόσο εύκολο θα ήταν να ενωθούν με λίγο κόπο και λίγα έξοδα. Διερωτήθηκε γιατί οι άνθρωποι τόσο απλά πράγματα δεν τα σκέφτονται, τόσο μικρές κατασκευές που αν διενεργούντο θα επέφεραν μεγάλα οφέλη στον κόσμο. Θέλοντας να λύσει το πρόβλημα, δια μια τηλεφώνη στον υπουργό Συγκοινωνιών και έργων Αβέρωφ Νεοφύτου που τον ήξερε προσωπικά, και του εξηγά την όλη κατάσταση, ότι δηλαδή με λίγα αυτοκίνητα χαβάρια και έναν εκσκαφέα θα μπορούσαν να ενωθούν οι δρόμοι, και να υπάρξει άλλη μια συντομότατη πρόσβαση από την κοινότητα της Χλώρακας προς τον Μούτταλο και την πόλη της Πάφου. Έτυχε εκείνη την ημέρα ο υπουργός να είναι στην Πάφο, του ζήτησε να του εξηγήσει το μέρος και να περιμένει εκεί, σε λίγο ευρισκόταν και αυτός εκεί. Είδε την κατάσταση, είδε την ευκολία ως προς την κατασκευή, υπεσχέθη δε, ότι την επόμενη κιόλας μέρα θα ξεκινούσαν τα έργα. Πράγματι την επόμενη μέρα, εστάλει από τα Δημόσια έργα συνεργείο, και όλη μέρα δούλεψαν και ένωσαν τους δυο δρόμους σε ένα, είναι ο σημερινός δρόμος «Καλιάδες», αυτός που ενώνει την περιοχή του Μελάνου με τον Μούτταλο.

Οι Τσιγγάνοι, Αθίγγανοι ή Σίντηδες ή Γύφτοι, είναι ένας κατά βάση νομαδικός λαός με Ινδική καταγωγή. Στις περισσότερες χώρες είναι γνωστοί ως γύφτοι. Η λέξη Γύφτος προέρχεται από τη λέξη Αιγύπτιος γιατί πιστεύεται ότι κατοικούσαν παλαιότερα εκεί. Επίσης, η λέξη αθίγγανος ή ασιγγανος σημαίνει τον ανέγγιχτο (από την ονομασία της χαμηλότερης ινδουιστικής κάστας, από την οποία πιθανολογείται ότι προήλθαν) και ετυμολογείται από το στερητικό α- και το ρήμα θιγγάνω, δηλαδή αγγίζω. Συνολικά 860 αθίγγανοι βρίσκονται στην Κύπρο, οι 160 στην επαρχία Πάφου και οι υπόλοιποι 700 στη Λεμεσό, ενώ το κράτος δαπανά κάθε χρόνο χιλιάδες ευρώ για να έχουν καλή διαμονή και διαβίωση. Απο τους 160 που διαμένουν στην Πάφο, 20 περιπου απο αυτούς εγκαταστάθηκαν αυτές τις μέρες στη Χλώρακα. Πρόκειται για τρεις οικογένειες οι οποίες διαμένουν όλες μαζί σε μια παράγκα στο κέντρο του χωριού, οι δε γείτονες εκφράζουν διαμαρτυρίες για την εδω εγκατάσταση τους, γιατί φοβούνται λενε απο αυτούς, διότι έχουν ακούσει ότι προκαλούν οχλαγωγία και καυγάδες.

Και όμως συμβαίνουν κι αυτά. Στην έρευνα μας για την παρουσίαση της σημερινής μας στήλης «Περί ονομαστών ανθρώπων, φιλοσόφων, και άλλων περιφανών προσώπων», η οποία έχει αναφορά της τον αείμνηστο Ευστάθιο Χριστοδούλου Σταθικά, ανακαλύψαμε ότι κανένας δρόμος της κοινότητας της Χλώρακας δεν φέρει το όνομα του. Επειδή γνωρίζουμε ότι ως συνήθως σε οδούς χρησιμοποιούνται κυρίως ονόματα ανθρώπων που με την προσφορά τους άφησαν το στίγμα τους στη κοινωνία, μεγάλη απορία και έκπληξη μας προκάλεσε αυτή κατ εμάς αταξία. Το χειρότερο είναι που στο κοινοτικό συμβούλιο, πλειοψηφία έχουν πάντα αυτοί του ΑΚΕΛ. Όταν οι ίδιοι οπαδοί του κόμματος που από αυτό προήρθε ο συγκεκριμένος άνθρωπος, που για αυτόν παραδέχονται όλοι δεξιόι και αριστεροί ότι είχε τεράστια προσφορά στα κοινά της Χλώρακας, μεγάλο είναι το ερώτημα που γεννιέται «γιατί αυτή η παράλειψη». Ας ελπίσουμε ότι δεν ήταν εσκεμμένη, ας ελπίσουμε αυτό να διορθωθεί, γιατί πρέπει επί τέλους να αναγνωρίσουμε και να τιμήσουμε ως κοινότητα αυτούς που πρόσφεραν τόσα για εμάς.

Χαράλαμπος Μέλιος Ιωάννου, και μια θεατρική παράσταση προς τιμήν του. Ήταν το έργο των Θανάση Παπαθανασίου και Μιχάλη Ρέππα "Μπαμπάδες και ρούμι", μια εξαιρετική θεατρική παράσταση που δόθηκε με μεγάλη επιτυχία απο μαθητές του Γυμνασίου Εμπας, και η οποία ήταν αφιερωμένη στον καταξιωμένο καθηγητή Αγγλικής Φιλολογίας Χαράλαμπο Μέλιου Ιωάννου που αφυπηρετεί φέτος ύστερα απο ευδόκιμη υπηρεσία προσφοράς στα γράμματα μιας ολόκληρης ζωής.

Απεβίωσε η Βικτωρού Γ. Πολεμίτη σε ηλικία 86 ετών. Ενώ ετοιμαζόταν να πάει στον εσπερινό για το μνημόσυνο του ανδρός της και όλων των συγγενών της για το Σάββατο των Ψυχών, την Παρασκευή 21 Μαΐου το απόγευμα, απεβίωσε ξαφνικά ύστερα απο ανακοπή καρδιάς. Η κηδεία της εγινε υστερα απο 4 μερες, την Δευτέρα στις 5.30 το απογευμα στην εκκλησία της Παναγίας της Χρυσοαιματούσης της Χλώρακας. Η καθυστέρηση οφειλόταν στο ότι ο υιός της Λοΐζος είναι μόνιμος κάτοικος Αμερικής, και ο γαμπρός της Παπανδρέας απουσίαζε επίσης στο εξωτερικό. Η κηδεία τελέστηκε απο τον Αρχιμανδρίτη της Ιεράς Μητρόπολης Τυχικό, και τον πάτερ Ανδρέα. Στη κηδεία παρευρέθη πλήθος κόσμου, καθώς και οι βουλευτές του ΔΗΣΥ Κωστάκης Κωνσταντίνου, και του ΔΗΚΟ Αντώνης Αντωνίου. Σε επικήδειο του λογον ο πάτερ Ανδρέας αναφέρθηκε στην καλοσύνη της εκλιπούσας και στην μεγαλη της καρτερία με την οποία αντιμετώπισε την δύσκολη ζωή που είχε, αλλά και στην αγάπη που είχαν προς αυτήν όλα τα παιδιά της οπως και όλοι οι χωριανοί ανεξαιρέτως.

Διαρρήξεις. Διαρρήκτες παραβίασαν την πόρτα στο κατάστημα του Ναπολέοντα Κλεόππα το οποιον χρησιμοποιεί ως συσκευαστήριο Take away. Επειδή ευτυχώς είχε την προνοητικότητα να αφήνει την ταμιακή μηχανή ανοιχτή και χωρίς χρήματα, αφου οι διαρρήκτες αντελήφθησαν το γεγονός, έφυγαν άπρακτοι χωρίς να προκαλέσουν άλλη ζημιά. Πρέπει όλοι οι κάτοικοι να είναι προσεκτικοί, διότι λόγω της οικονομικής κρίσης πολλές είναι οι διαρρήξεις που γίνονται σε υποστατικά που δεν κατοικούνται.

Τις επόμενες ημέρες νέα διάρρηξη σημειώθηκε στην ίδια γειτονιά. Παρά το εκκλησάκι του Μιχαήλ Αρχαγγέλου, διαρρήκτες παραβίασαν οικία και έκλεψαν 2000 ευρώ, όπως και το αμάξι του αλλοδαπού ιδιοκτήτη που ήταν σταθμευμένο έξω στην αυλή της οικίας..

ΔΗΜΟΣ
ΣΤΡΟΒΟΛΟΥ

Ο Δήμος Στροβόλου παρουσιάζει
τη μουσική παράσταση του μουσικοσυνθέτη

Ανδρέα Α. Αρτέμη

«Λόγια της Κύπρου Χάλκινα, του Έρωτα και της Θάλασσας»

με τη συμμετοχή
μονωδών, χορωδών και μουσικών

Διευθύνει ο Ανδρέας Α. Αρτέμης

Η εκδήλωση πραγματοποιείται
με την ευκαιρία της 30χρονης πορείας
του συνθέτη Ανδρέα Α. Αρτέμη
στη Μουσική Σύνθεση και Λογοτεχνία

Κυριακή, 30 Μαΐου 2010, ώρα 8:30μ.μ.
Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου

Είσοδος Ελεύθερη

**ΕΤΗΣΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ
ΒΟΡΙΟΔΥΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ**

3 - 9/10/2010

ΣΥΜΕΤΟΧΕΣ ΣΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

99632385 & 99647674

Μελάθρον Αγωνιστών.

Σε συγκέντρωση που οργάνωσε η συντονιστική επιτροπή Μελάθρον αγωνιστών της ΕΟΚΑ ύστερα από την λειτουργία της Κυριακής 23 Μαΐου, έγινε έρανος για ενίσχυση του Μελάθρου, και στην οποία μαζεύτηκε το χρηματικό ποσό των 3.000 ευρώ περίπου, ένα ποσό αρκετά καλό, αφού στο κοσμο έγινε θεσμός πλέον, όταν είναι για φιλανθρωπικούς σκοπούς να δίνει απλόχερα.

Απεβίωσε στις 26/7/2010 σε βαθιά γεράματα, σε ηλικία 96 ετών, η Ξενού Τρύφωνος Αντρεουθικίου. Η κηδεία της έγινε την επομένη στην παρουσία των συγγενών και φίλων της οικογενείας στην εκκλησία της Παναγίας της Χρυσιελαιούσης.

Τελέστηκε στις 8/5/2010 με λαμπρότητα ο Γάμος του Τάσου και της Νικολέτας, τέκνα των Μιχαήλ Μιχαήλ και Κώστα Α. Βοσκού. Ήταν οι καλεσμένοι που παρευρέθησαν στο γάμο αμέτρητοι και η ταλαιπωρία να χαιρετήσουν αρκετή, αλλά ήταν μια ευχάριστη ταλαιπωρία, διότι όταν υπάρχει χαρά, άλλο απο αυτήν δεν μετράει. Με υπομονή περίμεναν όλοι να δώσουν τις ευχές τους στο νεαρό ζευγάρι. Στους γάμους παρευρέθη επίσης και ο πρόεδρος της Βουλής Μάριος Κάρογιαν ο οποίος είναι παλιός φίλος του Μιχαήλ Μιχαήλ και όπως μας είπε, ήταν αδύνατο να απουσιάζει από τις μεγάλες χαρές του καλού του φίλου.

Ο Κώστας Χατζής είναι, ασφαλώς, ένας από τους κορυφαίους καλλιτέχνες στο ελληνικό τραγούδι. Με το μοναδικό του στυλ «φωνή κιθάρα» και τις μπαλάντες του για τον έρωτα, την αγάπη, την κοινωνία

και την ελπίδα για ζωή, έχει αγαπηθεί από όλους ανά τα χρόνια. Με τη συμμετοχή αξιόλογων καλλιτεχνών, της Μαρίας Αλεξίου και του Γιάννη Αλεξανδρινού, αλλά και την καλλιτεχνική διεύθυνση του Γιώργου Παγιάτη, ο Κώστας Χατζής έρχεται στην Κύπρο για τρεις μοναδικές συναυλίες, όπου θα ερμηνεύσει παλιές και καινούργιες του επιτυχίες. Η πρώτη συναυλία θα πραγματοποιηθεί στις 4 Ιουνίου 2010, στο Αμφιθέατρο Δήμου Παραλιμνίου, με την υποστήριξη του Δήμου Παραλιμνίου. Θα ακολουθήσει συναυλία στην Πλατεία Κάστρου στην Πάφο, στις 5 Ιουνίου 2010, η οποία έχει ενταχθεί στο «Πολιτιστικό Παράθυρο Πάφου», με την υποστήριξη του Δήμου Πάφου. Η τελευταία συναυλία, στις 7 Ιουνίου 2010, θα πραγματοποιηθεί στο Αμφιθέατρο ΣΚΑΛΙ ΑΓΓΛΑΝΤΖΙΑΣ στη Λευκωσία. Οι συναυλίες έχουν φιλανθρωπικό χαρακτήρα, αφού μέρος των εσόδων θα διατεθεί για την οικονομική ενίσχυση του Συνδέσμου «Φίλων και Ασθενών Αναπήρων ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ» και του Ιδρύματος για Παιδιά με Ειδικές Ανάγκες «Η ΚΙΒΩΤΟΣ», δίνοντας ακόμα μια φορά μήνυμα αγάπης και ελπίδας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Αθλητικός σύλλογος Ακρίτας Χλώρακας.

Σας πληροφορούμε ότι το αθλητικό σωματείο Ακρίτας Χλώρακας σε συνεργασία μαζί με τους άλλους κοινωνικούς φορείς, διοργανώνει μεγάλη καλλιτεχνική εκδήλωση με φιλοξενούμενη την Άννα Βίση

σε μια Παγκύπρια συναυλία που θα γίνει στο Παφιακό στάδιο στις 9 Ιουλίου 2010.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΧΛΩΡΑΚΑΣ (ΠΠΟΧ) 26/05/2010

Οι δρόμοι της Χλώρακας σε πλήρη εγκατάλειψη και οι κάτοικοι της στο έλεος των εργολάβων.

Αγαπητή σύνταξη,

Με πολλή υπευθυνότητα και με προβληματισμό αναγκάζομαστε να δημοσιοποιήσουμε τη διαμαρτυρία μας για τη συνέχιση της άσχημης κατάστασης του οδοστρώματος σχεδόν όλων των δρόμων εντός της κοινότητας Χλώρακας.

Η άσχημη αυτή κατάσταση έχει αρκετό καιρό που παρατηρήθηκε, αλλά τελευταία είναι τόσο δραματική που φανερώνει το βαθμό της ανευθυνότητας των αρμοδίων και όλων εκείνων που εμπλέκονται με τον οποιοδήποτε τρόπο στον προγραμματισμό, κατασκευή και έλεγχο των έργων που εκτελούνται μέσα στους δρόμους. Λυπούμαστε γιατί παρά τις επανειλημμένες διαπροσωπικές παρεμβάσεις εντούτοις καμιά προσπάθεια για επίλυση ή τουλάχιστον απόμβλυνση του προβλήματος, υπήρξε.

Οι διάφοροι εργολάβοι, πιθανότατα εκμεταλλευόμενοι την έλλειψη ενδιαφέροντος από μέρους των αρμοδίων, είτε τη σύγχυση καθηκόντων και αρμοδιοτήτων που υπάρχει ανάμεσα στους επίσημα εμπλεκόμενους, είτε την έλλειψη αυστηρού ελέγχου, οργανώνουν και εκτελούν τις εργασίες τους σύμφωνα με τα δικά τους προγράμματα, αγνοώντας πλήρως τις υλικές και ψυχικές ζημιές που υφίστανται καθημερινά οι κάτοικοι της κοινότητας.

Οι κάτοικοι ταλαιπωρούνται καθημερινά με τη διακίνηση τους αφού αυτή η κατάσταση δημιουργεί εκνευρισμό, πίεση και ψυχική αναταραχή. Εκτός τούτου σχεδόν όλα τα διακινούμενα αυτοκίνητα έχουν υποστεί σημαντικές ζημιές από τα αυλάκια και τα σχίσματα στους δρόμους, τις κακοτεχνίες και από τη συχνή εγκατάλειψη ασυμπλήρωτων έργων. Οι κάτοικοι και τα σπίτια υποφέρουν από τις σκόνες και τα καυσαέρια που εκπέμπονται χωρίς να λαμβάνονται οι ενδεδειγμένες πρόνοιες που απαιτούνται σε τέτοιες περιπτώσεις. Δυστυχώς η διάνοιξη αυλακιών, σχισμάτων και γενικά η καταστροφή της ασφάλτου συνεχίζεται με ανεξέλεγκτο ρυθμό και πορεία, σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη της κοινότητας, χωρίς καμιά τάξη και χωρίς το ελάχιστο ενδιαφέρον για την καθημερινή ποιότητα ζωής των κατοίκων. Φαίνεται ότι η κοινότητα έχει εγκαταλειφθεί στο έλεος των εργολάβων και άλλων σκαπτικών συνεργείων που οργώνουν κυριολεκτικά την κοινότητα χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανένα. Οι εντεταλμένοι και οι αρμόδιοι θα πρέπει να επέμβουν τάχιστα και να υποχρεώσουν τους εργολάβους για αυστηρή συμμόρφωση με τους όρους της προσφοράς τους ή και τις δικαιολογημένες απαιτήσεις των κατοίκων της κοινότητας για σεβασμό της ποιότητας της ζωής τους που πλήττεται καθημερινά.

Πρώτιστα το οικείο Κοινοτικό Συμβούλιο, το οποίο με την εκλογή του σε αυτές τις θέσεις καθίσταται αυτόματα αντιπρόσωπος των κατοίκων της κοινότητας, θα πρέπει να δραστηριοποιηθεί πέραν των όσων έχει μέχρι σήμερα πράξει και θα πρέπει να δράσει εφευρετικά και αποτελεσματικά.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΧΛΩΡΑΚΑΣ (ΠΠΟΧ, 26 Μαΐου 2010)

Θέμα: Υλοτομία (εκκοπή) δένδρων στην κοινότητα Χλώρακας.

Αναφερόμαστε στα διάφορα δημοσιεύματα και σχόλια από τα ΜΜΕ, ως και στις διάφορες μεμψιμοιρίες μεταξύ των κατοίκων της κοινότητας, σχετικά με το πιο πάνω θέμα και σας πληροφορούμε τα ακόλουθα:

1. Από ότι είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, το Κοινοτικό Συμβούλιο, πριν δώσει εντολή για να υλοτομηθούν τα αναφερόμενα δένδρα, ακολούθησε όλες τις προβλεπόμενες διαδικασίες που καθορίζονται από τους ισχύοντες νόμους και κανονισμούς.
2. Θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι έγινε επί τόπου επίσκεψη λειτουργών αρμόδιων κυβερνητικών Τμημάτων οι οποίοι εξέτασαν διεξοδικά την κατάσταση και οι οποίοι ενέκριναν την υλοτομία των αναφερόμενων δένδρων.
3. Ο Πολιτιστικός Περιβαλλοντικός Όμιλος Χλώρακας παρακολουθεί από κοντά την όλη κατάσταση και με υπευθυνότητα, σοβαρότητα και προοδευτική διάθεση θα εκφέρει άποψη, όταν πρέπει και όταν χρειάζεται, που να βασίζεται στην επιστημονική πρακτική και δεοντολογία της ορθολογιστικής ανάπτυξης του πράσινου αλλά και της σωστής αναβάθμισης της ποιότητας ζωής των κατοίκων της κοινότητας.

**Γραμματέας: Σ. Χατζηευσταθίου
Ο Πρόεδρος: Μ. Νεοκλέους**

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

25 Μαΐου, πρόεδρο και μέλη Κοινοτικού Συμβουλίου Χλώρακας.

Θέμα, εκδήλωση για να τιμηθούν όσοι υπηρέτησαν την τοπική αυτοδιοίκηση.

Έντιμο κύριο, θέλουμε να σας πληροφορήσουμε ότι αντετιθέμεθα και δεν θα παρευρεθούμε στην εκδήλωση ούτε και αποδεχόμεθα τιμητική διάκριση για την προσφορά μας στην τοπική αυτοδιοίκηση, για τους πιο κάτω λόγους:

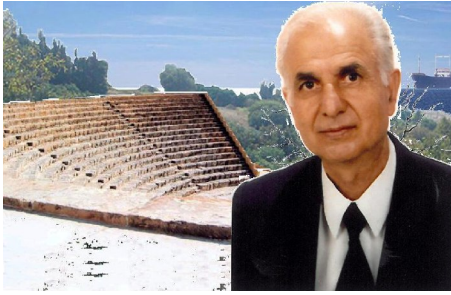
α) Τιμή για μας είναι η τιμητική ψήφος που μας εξέλεξε, αυτό είναι για μας αρκετό. Η υπηρεσία μας ήταν εθελοντική και χωρίς αμοιβή και αυτό ήταν γνωστό σε εμάς.

β) Θεωρούμε την εκδήλωση άσκοπη, άκαιρη και σπατάλη δημοσίου χρήματος.

γ) Άνθρωποι αξιόλογοι με πολύ μεγαλύτερη προσφορά στην κοινότητα μας όπου με αγάπη και ζήλο εργάστηκαν εθελοντικά διανοίγοντας δρόμους, κτίζοντας εκκλησίες, προσφέροντας χρηματική βοήθεια στο σχολείο και στους άπορους της κοινότητας μας αγνοήθηκαν και λησμονήθηκαν από τις αρχές της κοινότητας μας. Εμείς κοντά σε αυτούς τι έχουμε προσφέρει; Διατελούμε με τιμή:

**Γεωργιος Παπακώστας, Αλέκος Αλεξάνδρου,
Γεωργιος Κ. Σπύρου, Κλεόβουλος Παπακώστας.**

Παρασκευή 28/5/2010, εκδήλωση τιμής για όσους υπηρέτησαν την Τοπική αυτοδιοίκηση Χλώρακας.

Ανδρέας Μαυρέσης, Κοινοτάρχης:
«Συγκεντρωθήκαμε απόψε εδώ για να τιμήσουμε τους ανθρώπους οι οποίοι,

παραμερίζοντας ατομικές επιδιώξεις ή στόχους καθώς και οικογενειακές υποχρεώσεις ή μέριμνες, έθεσαν ως πρωταρχική τους έγνοια την προσφορά στους άλλους υπηρετώντας ως κοινοτάρχες και ως σύμβουλοι την κοινότητα μας. Η αποψινή εκδήλωση δεν περιορίζεται σε μια ακόμα τυπική απόδοση τιμής, ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης. Έτσι κι αλλιώς, όλα αυτά είναι -και πρέπει να είναι- σε ένα μεγάλο βαθμό αυτονόητα, όσα αισθάνεται κάθε μέλος της κοινότητας. Χωρίς περιττές τυμπανοκρουσίες και αχρείαστα λιβανίσματα, το ουσιαστικό νόημα της εκδήλωσης μας συνίσταται σε μια συλλογική υπενθύμιση αυτού που ενσαρκώνεται, κατά κάποιον τρόπο, τόσο στα τιμώμενα πρόσωπα όσο και στα πρόσωπα όλων των παρευρισκομένων -όλων εμάς.

Η αυθεντική διάσταση της εκδήλωσης μας, αγαπητοί φίλοι, έγκειται στο να τιμήσουμε, να θυμηθούμε και, κυρίως, να αναλάβουμε -όλοι μαζί και ο καθένας προσωπικά- αυτό το οποίο συγκεκριμενοποιείται και εντυπώνεται στα τιμώμενα πρόσωπα της βραδιάς. Έχω κατά νου το κοινοτικό -πνεύμα, αυτή την ακριβή έννοια που συμπυκνώνει και σημαίνει την όντως αλληλεγγύη, την προσφορά, την θυσία και την άνευ όρων κατάφαση απέναντι στο πρόσωπο του άλλου ανθρώπου -του συγχωριανού. Του κάθε συγχωριανού μας που είναι ακριβώς ο άνθρωπος ο οποίος, μαζί με μας, χωρεί και υπάρχει εντός του ίδιου, του κοινού μας τόπου. Η παρουσία του καθενός από εμάς σ' αυτό τον υπαρκτικό ορίζοντα της κοινότητας αποτελεί μια ευθεία πρόσκληση για αυθεντική συνάντηση και για ειλικρινή ανάληψη της ευθύνης -από όλους για όλους τους άλλους. Καθώς το αστικό πνεύμα της ερημιάς και της απομόνωσης πλησιάζει διαρκώς και τείνει να κυριαρχήσει και στο νησί μας, ό,τι έχουμε να αντιπαρατάξουμε είναι αυτή η συνθήκη της κοινοτικής ύπαρξης η οποία μπορεί να βοηθεί μόνον ως συν-ύπαρξη και ως συν-χώρηση.

Ώστε, τιμώντας όλους όσοι έχουν υπηρετήσει και έχουν δώσει το παράδειγμα μιας τέτοιας διαρκώς κινούμενης στάσης κοινοτικής ζωής, φέρνουμε στη μνήμη μας, συνειδητοποιούμε εκ νέου, αναλαμβάνουμε δυναμικά και, πάνω απ' όλα, γιορτάζουμε απόψε αυτό ακριβώς το κοινοτικό πνεύμα. Για να το αφήσουμε να διοχετευτεί και να καθορίσει την καθ' ημέρα ζωή και δράση μας στο χωριό. Για να οδηγηθούμε αβίαστα σ' εκείνη την αποφασιστική χειρονομία υποδοχής και δεξίωσης του ανθρώπου που βρίσκεται απέναντι μας και δίπλα μας. Για να ανατρέψουμε, τελικά, την ευρωπαϊκή ερημιά των πόλεων και νά αποκαταστήσουμε σε ένα αδιάλειπτο, καθημερινό γίνεσθαι την όντως δημιουργική μας παρουσία στο κοινοτικό παρόν. Το οποίο, ακριβώς επειδή είναι γνησίως κοινοτικό, μπορεί -μόνο αυτό- να είναι εξόχως οικουμενικό και παγκόσμιο».

Η όλη εκδήλωση έλαβε χώρα ως εξής:

Α Μέρος: Μια μικρή παρουσίαση της πορείας της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην κοινότητα μας, με τη χρήση προβολής από ηλεκτρονικό υπολογιστή. Σύντομος εισαγωγική ομιλία /προσφωνηση της εκδήλωσης από τον Κοινοτάρχη Ανδρέα Μαυρέση . Ομιλία από τον Υπουργόν Εσωτερικών Νεοκλή Συλικιώτη.

Β' Μέρος εκδήλωσης: Απενεμήθησαν τιμητικές πλακεττες από τον Υπουργό στους διετελέσαντες κοινοτάρχες ή και Μέλη Συμβουλίων Βελτιώσεως και Κοινοτικών Συμβουλίων.

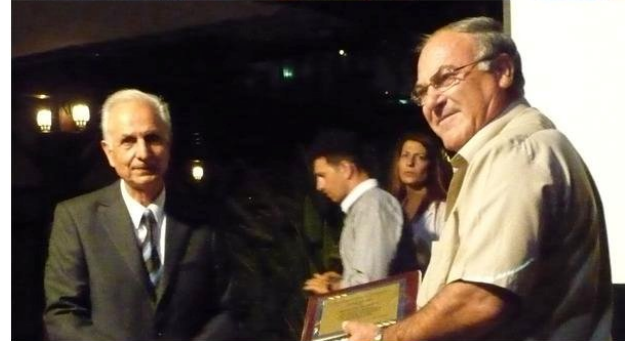
Κοινοτάρχες: μακαριστός Χριστόδουλος Αζίνας 1923-1932, μ. Αντώνιος Λιασιδής, 1932-1940, μ. Γεώργιος Λαούρης 1940-1956, μ. Ιωάννης Λιασιδής 1956-1974, μ. Ιωάννης Χ' Οικονόμου 1974-1984, κος Χαράλαμπος Κυριανού, 1984-2001.

Μέλη Συμβουλίων Βελτιώσεως ή και Κοινοτικών Συμβουλίων: μ. Γεώργιος Ταπακούδης 1984-1989, μ. Ευστάθιος Χριστοδούλου 1984 -1989, Φρίξος Νικολάου 1984-2006, Χαράλαμπος Καραμανλής 1984-1989, Χρυσόστομος Χρυσοστόμου Γραμματέας του Συμβουλίου Βελτιώσεως από 1984 έως 1991.

Ανδρέας Αλεξίου 1989 έως 2001, Ανδρέας Μαργαρίτης 1989-1994, Γεώργιος Πέτρου 1989 -1994
Ευάγγελος Πενταράς, 1994-2001 και Ευστάθιος Σπύρου 1994 έως 2006.

Ανδρέας Ιγνατίου, ο οποίος υπηρέτησε το Συμβούλιο από τη θέση του Αναπληρωτή Κοινοτάρχη για περίοδο από 2001 έως 2006, Φυλακτής Κωνσταντίνου 2002-2006 και Γιαννάκης Παπακλεοβούλου ο οποίος διετέλεσε το διάστημα 2002 – 2006 μέλος του Κοινοτικού Συμβουλίου, αλλά και στο νυν Κοινοτικό Συμβούλιο και για την περίοδο από 2007 έως 2010 υπηρέτησε αυτό από τη θέση του Αναπληρωτή Κοινοτάρχη.

Μέλη Χωρητικής Αρχής. Τις τιμητικές πλακέτες απένειμε ο Κοινοτάρχης της Κοινότητας Ανδρέας Μαυρέσης.

Την Τοπική αυτοδιοίκηση και από τη θέση του Μέλους Χωρητικής Αρχής υπηρέτησαν για σειρά ετών και οι: μακαριστός Χαράλαμπος Ανδρέου (Αγγλογάλλος), μ. Χριστόδουλος Τσοουλιάς, Χαράλαμπος Καραμανλής, Χαράλαμπος Κυπριανού, Ανδρέας Ιγνατίου, Ανδρέας Πέτρου, Αναστάσιος Κουριδής, Κωστάκης Λεωνίδα, Στέφος Λόντος, Ανδρέας Ελευθερίου Νίκος Χ'Κλεοβούλου, Μενέλαος Ιωάννου και Χ' Ευστάθιος Μαυρονικόλας.

Δεξίωση: Μετά το πέρας της όλης εκδήλωσης ακολούθησε δεξίωση για όλους τους παρευρισκομένους στην αυλή του ξενοδοχείου. Ήταν μια επιτυχής εκδήλωση η οποία στο τέλος κατέστη συνενσίαση όλων των χωριανών, οι οποίοι προσήλθαν μαζικά, και ήταν μια συνάθροιση όπου μπόρεσαν να συνευρεθούν αρκετοί χωριανοί και αργοπίνοντας το ποτό τους, συντρώγοντας τα τέλεια εδέσματα του ξενοδοχείου Άγιος Γεώργιος, και κουβεντιάζοντας, πέρασαν όλοι οι χωριανοί μερικές ώρες σε ένα ευχάριστο κλίμα.

